Nostalgic 9

BARBARA CARTLAND

NICIODATĂ SĂ NU RÂZI DE DRAGOSTE

ALCRIS

Barbara Cartland

Niciodată să nu râzi de dragoste

Coperta: Andy

Acest roman a fost publicat pentru prima dată în limba engleza sub titlul: NEVER LAUGH AT LOVE.

Barbara Cartland, 1976

Traducerea şi adaptare în limba romană de TITUS NEGREANU

Editura ALCRIS

ISBN 973 – 9405 – 78 – 9

Colecţia „NOSTALGIC”

Anthea Forthingdale face cea mai gravă greşeală din viaţa ei. Caricaturile ei, în care apar figuri din înalta societate londoneză, au un succes răsunător; chiar Prinţul Regent râde de parodiile ei pline de spirit, publicate într-o editură care-i oferise zece lire pentru fiecare desen.

Dar să publice o caricatură cu propria ei naşă, tânără şi atrăgătoare, alături de amantul ei… La ce se gândise oare?

Iar acum, soţul ultragiat îşi ameninţă soţia necredincioasă cu un divorţ scandalos. Mai rămâne o singură cale de scăpare din furtuna stârnită de mâzgălelile ei prosteşti. Când ducele îi propune soluţia, sărmana tânără fată simte o răceală de moarte.

ISBN 973 – 9405 – 78 – 9

Dragă cititorule.

Îţi urez bun-venit în lumea nesfârşită a poveştilor de dragoste. Este o mare plăcere pentru noi să-ţi prezentam minunatele colecţii ale Editurii ALCRIS.

Plin de voie bună, fericire şi iubire, fiecare roman al colecţiilor străluceşte cu toată forţa pasiunii şi a emoţiilor pe care le aştepţi cel mai mult de la un roman de dragoste.

Disponibile la preţuri rezonabile, aceste cărţi au o valoare deosebită şi îşi pot găsi repede un loc în colecţia de romane de dragoste.

Sunt poveşti de iubire pe care le vei citi şi le vei reciti, sunt poveşti pe care le vei avea aproape de sufletul tău pentru totdeauna.

NOTA AUTOAREI

James Giliray a fost primul maestru desenator care şi-a făcut din caricatură preocuparea principală, devenind cel mai strălucit şi cel mai nemilos caricaturist al timpului său.

Era atât de popular încât se formau cozi în faţa tipografiei Humphrey’s, unde lucra, în aşteptarea ultimelor caricaturi. La sfârşitul anului 1811; când avea doar cincizeci şi cinci de ani, era deja pe jumătate nebun, victimă a beţiei şi a teribilei presiuni în care lucra.

Thomas Rowlandson venea din clasa de mijloc înstărită şi fusese instruit în artă la Paris şi la şcoala Academiei Regale. A început ca pictor de subiecte serioase apoi, după ce şi-a pierdut la joc banii, s-a apucat de caricatură.

Lucrărilor lui George Cruikshank le lipsea extraordinara forţă a lui Giliray şi picanteria lui Rowlandson. A avut succes în tinereţe şi a trăit cincizeci de ani în strâmtoare materială, până în 1878.

BARBARA CARTLAND

Niciodată să nu râzi de dragoste

Capitolul 1

1817

— A venit! A venit!

Chloe navali în camera de studiu, acolo unde surorile ei stăteau aşezate în jurul mesei din mijloc.

— Scrisoarea? întreba Thais.

— Ce altceva? Când am văzut trăsura postei oprind la poarta am fost sigura ca ceva senzaţional urma să se întâmple.

— De unde ştii că este o scrisoare de la nasa? întreba Anthea

Vorbise pe un ton foarte liniştit dar în ochi i se citea emoţia. Ca răspuns, Chloe scoase la

iveală scrisoarea, care aşa cum fetele observară imediat, era scrisă pe cea mai scumpa hârtie alba de pergament şi era adresata, cu un scris de mana înflorit şi elegant, mamei lor.

— A răspuns repede, remarca Thais. Nu ne aşteptăm să primim răspuns pana la sfârşitul săptămânii.

— Sunt sigură ca a spus da! exclamă Chloe cu însufleţire. Of, Anthea, gândeşte-te ce palpitant va fi!

— S-a mă duc să-i spun mamei? întreba Phebe.

Era cea mai tânără dintre surori şi avea doar zece ani. Chloe avea şaisprezece ani iar Thais era cu un an mai mare. Phebe, cu parul ei blond şi ochii albaştri, era o copie mai mica a Thaisei şi amândouă semănau leit cu mama

lor.

— Nu o poţi deranja pe mama, o opri hotărâtă Anthea.

— De ce nu?

— Fiindcă acum comunica cu Muza!

— Of, Dumnezeule, iar! exclamă Chloe. Bănuiesc că ai dreptate, n-o putem deranja.

Se uita întrebător spre sora ei mai mare sperând ca aceasta o va contrazice, dar Anthea sublinie cu fermitate:

— Nu, cu siguranţă nu! Ştii cât de mult o supără pe mama să-i întrerupem şirul gândurilor atunci când scrie.

Resemnata, Chloe puse scrisoarea pe marginea căminului, sprijinita de ceas. Ofta şi adaugă:

— Cred că voi muri de curiozitate dacă mama n-o va deschide curând.

— E deja ora unsprezece, încerca Anthea s-o potolească. Nu va trebui să aşteptăm decât pana la prânz.

Thais mormăi bosumflata:

— De ce a trebuit să-i vina chiar azi inspiraţia?

— Cred că de câtăva vreme se gândeşte la un poem. Ştiu ca asta se întâmplă când sta cu ochii pierduţi în zare, răspunse Anthea.

— Măcar de ar fi atât de bune să le putem vinde, interveni Chloe.

— A, bineînţeles că nu am putea face asta, replică Anthea.

— De ce nu? insista Chloe. Se spune ca lordul Byron a făcut avere cu poemele lui. Sunt sigură ca şi ale mamei sunt aproape la fel de reuşite.

— Sunt sigură că ar fi extrem de socata la

ideea comercializării lor. Ar fi bine să sugerezi aşa ceva; doar ai supăra-o!

— Este mult mai supărător că nu avem bani, adaugă

Thais practica. Presupunând ca nasa ta te invita sa stai cu ea la Londra, cu ce crezi că te vei îmbrăca?

— Mi-am făcut o rochie noua săptămâna trecută, răspunse Anthea cu naivitate.

— Crezi că ai rezolvat ceva cu asta? Dacă dai crezare” Jurnalului Doamnelor”, cu siguranţă nu! Se spune ca o debutanta are nevoie de cel puţin zece rochii pentru un sezon la Londra.

— Dacă voi merge, deşi mă îndoiesc, oricum voi prinde numai o lună din sezon. Cum ştii, Prinţul Regent pleacă la Brighton la începutul lunii iunie.

— Ei bine, chiar şi pentru o lună vei avea nevoie de mai mult de o singură rochie, concluziona Thais.

La cei şaptesprezece ani ai ei, Thais era foarte conştientă de importanta vestimentaţiei. Dintre cele patru surori ea era cea mai afectata că aveau mereu doar cele mai ieftine materiale din care să-şi facă singure rochiile şi suferea că nu-şi putea permite niciuna din podoabele pe care Jurnalul Doamnelor” le considera ca fiind esenţiale pentru a fi elegantă.

Era adevărat ca şi Anthea credea ca apariţia ei va fi lamentabila dacă, aşa cum mama ei spera, va merge la Londra şi va fi introdusa în societate de nasa ei, contesa de Sheldon. De fapt, Anthea nu s-a gândit nicio clipă ca ideea mamei sale se va dovedi a fi mai

mult decât un eşec.

Totdeauna aeriana, cu capul în nori, cum spunea soţul ei, lady Forthingdale nu reuşise să realizeze ca la nouăsprezece ani, Anthea, fiica ei cea mai mare, ar putea dori o astfel de existenta decât cea pe care o avea în casa mica în care trăiau, în satul lor obscur din Yorkshire.

În mod cu totul neaşteptat, vicarul, parohul local, a fost cel care a trezit-o la realitate. De altfel, tot el era cel care după moartea lui sir Walcott Forthingdale să străduise să le educe pe fetele mai mici, Thais, Chloe şi Phebe, dându-le lecţii de istorie, religie şi latina. Învăţaseră de asemenea limba franceza de la o franţuzoaică; aceasta predase anterior la un seminar în Harrogate, iar apoi se retrăsese în satul lor când n-a mai fost nevoie de ea acolo. Doamna Forthingdale o plătea cu

foarte puţin şi Anthea era sigura ca făcea lecţiile cu ele mai mult pentru că se simţea singura în căsuţa ei şi tânjea să aibă pe cineva cu care să stea de vorba.

Vicarul, care venise să laude progresele lui Phebe la latina, remarcase la plecare:

— De multe ori mă gândesc cât de norocoasa sunteţi că aveţi fiice atât de fermecătoare. Fără îndoiala va fi o zi trista atunci când se vor mărita, şi vor pleca de acasă, lucru pe care domnişoara Anthea ar putea să-l facă în orice clipa.

— Să se mărite? Anthea? întrebase uimita doamna Forthingdale.

— Dacă nu mă înşel, a trecut de nouăsprezece ani, continuase vicarul. O vârstă la care cele mai multe tinere, şi mai ales una atât de frumoasa ca domnişoara Anthea, încep

să se gândească să-şi întemeieze un cămin.

— Da, da, aveţi dreptate, acceptase ea în cele din urma. Imediat după plecarea lui, mama a chemat-o pe Anthea şi i-a vorbit simţindu-se vinovata fata de ea.

— Draga mea, cum de am putut fi atât de nechibzuita? Am uitat pur şi simplu că ai nouăsprezece ani. Discutam cu sărmanul tău tata să-ţi pregătim debutul în societate, dar după moartea lui am fost atât de aiurita încât n-am băgat de seama cât de bătrână eşti.

— Foarte bătrână! a ras Anthea. Curând îmi vor cădea dintii şi voi încărunţi!

— Vorbesc serios, Anthea! a dojenit-o cu reproş doamna Forthingdale. Suntem sărace, dar familia Forthingdale a fost respectata în Yorkshire de sute de ani, iar familia mea a venit în Anglia împreună cu Wilhelm

Cuceritorul.

— Da, mama! Ştiam, dar sângele albastru nu achita notele de plata şi nici nu-mi va permite să fac fata unui sezon la Londra.

De la moartea tatălui ei, Anthea preluase problemele administrative ale casei, inclusiv achitarea notelor de plată. Mai mult decât oricare dintre ele, era conştientă cât de puţin aveau ca să trăiască, şi pentru asta avea grijă de fiecare ban.

— Nu voiam să spun că vom plati noi ca să stai la Londra. Nu sunt chiar atât de proasta, Anthea!

— Atunci, cine? Ştii ce rude puţine avem.

— Nu le-am cere nimic rudelor tatălui tău nici dacă am muri de foame. Le-am antipatizat întotdeauna, căci se aşteptau ca tatăl tău să se însoare din interes, pentru bani, El n-a făcut

aşa şi de aceea nu l-au iertat niciodată.

— Te-a iubit pe tine, mama, şi asta nu mă surprinde. Ai fost mereu cea mai frumoasa femeie pe care am văzut-o vreodată.

Doamna Forthingdale zâmbi flatata.

— Şi el a fost foarte chipeş iar tu, fiindcă semeni cu el, eşti atât de frumoasă.

Era adevărat. Moştenise de la tatăl ei parul negru şi ochii mari, cenuşiu-verzui, care uneori scăpărau şmechereşte. Buzele îi erau frumos desenate şi când zâmbea, făcea gropiţe în obraji.

Încă de când fusese în leagăn, toţi cei care o priveau zâmbeau încântaţi şi ea le răspundea la fel, chicotind şi dând din mânuţe.

— Ah, mama! Ador complimentele!

— Din păcate, nu eu ar trebui să fiu cea care ti le face. Doamne, cum am putut fi atât

de egoista şi nu m-am gândit pana acum?

— La ce, mama?

— Să-i scriu naşei tale, prietena mea, Delphine, contesa de Sheldon.

Fără să mai piardă o clipă, doamna Forthingdale se aşezase şi începuse să scrie, rugând-o pe Delphine s-o ajute pe Anthea să-şi găsească un tânăr pe măsură, cu care să se mărite. Căzu apoi pe gânduri, amintindu-şi cât de încântată fusese Delphine când o rugase să fie nasa primului ei copil.

Părinţii Delphinei trăiseră în Essex, la o mila distanta de familia Forthingdale. Mamele lor fuseseră prietene apropiate iar tatii lor fuseseră proprietari asociaţi ai câinilor pentru vânătoare de vulpi din ţinut.

Delphine o iubise cu pasiune adolescentina pe frumoasa Christobel, până

când aceasta se măritase cu chipeşul sir Welcott Forthingdale care se îndrăgostise de ea de cum a zărit-o la primul ei bal. Neţinând seama de protestele familiei lui, el s-a căsătorit cu ea la sfârşitul anului şi curând se năştea Anthea, când Christobel abia împlinise nouăsprezece am. Apoi, când s-a întors cu copilul în casa părinţilor ei, ea fusese vizitata zilnic de Delphine care o adora pe Anthea la fel de mult ca mama ei.

Fusese o bucurie fără margini pentru ea când doamna Forthingdale îi propusese să fie nasa Antheei. Însă după botez, avuseseră foarte, puţine ocazii să se mai vadă.

Sir Welcott s-a stabilit la proprietatea familiei din Yorkshire şi acolo rentele încasate se dovediseră foarte curând insuficiente pentru întreţinere. Treptat, de-a lungul anilor care s-

au scurs, dificultăţile financiare s-au accentuat, culminând în timpul războaielor cu Napoleon, astfel încât sir Welcott fusese nevoit să vanda o parte din proprietate. Iar când ia Waterloo, el a fost ucis, rămăsese deja foarte puţin din ea.

Acum doamna Forthingdale şi cele patru fiice locuiau într-o casă mica din satul Shireoaks şi trăiau din venitul modest pe care-l aveau.

Anthea preluase grijile gospodăriei şi niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea face şi altceva. Ocazional fusese invitata la cate un bal în vecinătate şi după ce ieşiseră din doliu, iarna trecută chiar, participase la două din ele. Avusese succes, dar partenerii ei fuseseră trei bărbaţi însuraţi deja, fie tineri din sat ţinuţi la distanta, cu stricta supraveghere, de către mamele lor, pentru a nu se încurca cu

„săraca domnişoara Forthingdale”, oricât de frumoasa ar fi fost ea.

Când scrisoarea fusese trimisa contesei, Anthea îşi permisese să viseze ca îşi va găsi un soţ suficient de bogat ca să le ajute şi pe celelalte fete dar, mai târziu, când realizase ca mama ei nu se mai văzuse cu contesa de opt ani, devenise sigura ca aceasta va ignora apelul prietenei ei de odinioară.

— Nu mai rezist încă o oră pana ce mama va deschide scrisoarea, spuse Thais aşezându-se la masă. Hai s-o umezim cu aburi, s-o deschidem şi să vedem ce scrie.

— Anthea, lasă-ne s-o deschidem, o ruga Chloe.

— Cu siguranţă, nu! refuza Anthea cu fermitate. Ar fi o fapta cu totul nedemna pentru o doamnă.

— Din câte am citit eu, interveni Thais, doamnele fac câteodată lucruri considerate nedemne pentru o doamnă. În romanul pe care tocmai l-am terminat, eroina se uita mereu prin gaura cheii.

— Servitoarele fac asta, nu doamnele… Dar nu-mi pot imagina de unde ai tu asemenea cărţi. Nu cred că din biblioteca tatii. Sau a vicarului.

Thais chicoti şi făcu cu ochiul către Chloe.

— Am împrumutat-o de la Ellen.

— Ellen? Hangiţa de la „Câinele şi răţoiul?”

— Are un prieten, un domn care i le aduce cu regularitate, explica Thais.

— Of, Thais! Cum poţi să faci aşa ceva? Sunt sigură ca mama ar avea de obiectat dacă ar afla că eşti prietena cu Ellen, chiar dacă e o

familie de treaba.

Anthea se gândi ca Thais ar fi trebuit să meargă la Londra. Avea şaptesprezece ani şi deja pierduse carnaţia de copila devenind şi ea atât de frumoasa încât şi băieţii din cor se uitau lung la ea când era la biserică.

— Oare ce-o fi scriind mama, acum? întreba Chloe, ca pe spini.

— Cred că trece printr-o fază religioasă. Păcat ca poemele ei nu se pot vinde, reveni Thais la ideea ei anterior discutata.

— Măcar dacă vreuna dintre noi ar avea un talent comercializabil, spuse Chloe cu regret.

— Poate s-ar putea vinde unele dintre acuarelele mele, sugera Anthea cu jumătate de glas.

Chloe îndrăzni să rada.

— Ai mai dus tu una la bazarul din sat şi a început să se îngălbenească stand acolo, iar după ce i-am redus preţul la trei penny, a cumpărat-o doamna Briggs pentru că-i plăcea rama.

Anthea ofta şi nu o contrazice.

— E clar că nu vom face bani cu asta!

— M-am gândit şi eu, continua Chloe râzând, să dau lecţii de călărie, dar cine să dea bani pentru aşa ceva aici, la tara, unde fiecare, care are un patruped, ştie să călărească. Doamne, ce n-aş da sa avem şi noi un cal ca lumea. Doblin a îmbătrânit şi trebuie să-l menajam. Dacă moare, n-o să avem bani să cumpărăm altul.

— Bani, bani şi iar bani! pufni Thais. Nu mai vorbim decât despre bani în cele din urma fiindcă toate se rezolva numai cu bani. Cu ce-o

să te îmbraci dacă mergi la Londra?

— Liniştiţi-vă, voi purta rochiile vechi şi vom mai face câteva mai noi. Suntem destul de isteţe să copiem câteva modele reuşite din „Jurnalul Doamnelor” şi apoi să le croim şi să le coasem singure. Voi fi prezentabila, chiar dacă nu elegantă.

— Vei arăta ca un şoarece de tara, o întrempse Chloe cu sinceritate.

— Oricum, nu voi refuza o astfel de ocazie, căci simt ca dacă ajung la Londra îmi voi găsi un soţ.

Se făcu linişte şi toate o priviră cu ochii mari.

— Adică… vrei să te măriţi? întreba Thais.

— …Şi încă în aşa fel încât să ne fie tuturor bine.

— Nu vreau să te măriţi, scânci Phebe.

Noi te iubim şi nu vrem să pleci să stai cu un bărbat scârbos.

Se ridică şi, alergând, veni lângă Anthea s-o îmbrăţişeze.

— Mă voi mărita cu un bărbat drăguţ la care să puteţi sta şi voi, care să-i împrumute lui Chloe caii pentru călărie şi care să dea baluri pentru Thais.

— Şi crezi tu că vei găsi un astfel de bărbat? Fetele o priveau cu ochii mari şi serioşi. Văzându-le, Anthea începu să zâmbească şi gropiţele din obraji se formară de îndată.

— Imediat ce ajung la Londra, îmi voi pune o pancarta de gât, pe care va scrie: „Am trei surori de întreţinut. Sunt gata să mă mărit!”

Fetele izbucniră în ras înveselite şi în clipa

aceea uşa se deschise şi apăru doamna Forthingdale. Amuţiră şi rămaseră cu ochii la ea, urmărindu-i mişcările lente şi privirea pierduta.

— Dragele mele, am nevoie de ajutorul vostru. Nu găsesc continuarea la noul meu poem.

Doamna Forthingdale îşi ridica braţul alb cu degete lungi şi fine şi începu să recite.

— E minunat, mama! exclamă Anthea când ea se opri şi-şi lasă braţul să cadă.

— Cred că e unul dintre cele mai bune, o lauda şi Thais.

— Da, dar ce urmează?... Lipseşte parca ceva şi nu găsesc ce anume!

— Vei găsi mai târziu. Acum e aproape ora prânzului, încerca Anthea s-o aducă la realitate. Chiar voiam să vin şi să te întrerup.

— Azi-dimineaţă mi se părea totul clar şi versurile curgeau de la sine, iar acum.

Ca şi cum n-ar fi auzit-o, doamna Forthingdale rămase în lumea ei, dar Anthea nu mai suporta s-o menajeze.

— Este o scrisoare, mama! A venit acum o oră. Doamna Forthingdale o privi uimita de tonul ei cam aspru dar nu reuşi să se trezească pe deplin.

— O scrisoare? Ce scrisoare?

— O scrisoare de la Londra, de la Delphine Sheldon.

— Ah, da! înseamnă că mi-a răspuns.

Chloe sari ca împinsa de un arc, lua scrisoarea de pe cămin şi o puse în mana mamei sale. Cu mişcări foarte încete ea o deschise şi începu să citească, punând la grea încercare răbdarea fetelor.

— Citeşte, tare, mama! Te rugam, citeşte tare. Vrem să ştim şi noi ce spune, izbucni Chloe care nu mai rezistase tensiunii.

— Da, desigur. Am uitat cât de interesate sunteţi voi; în special Anthea.

Zâmbi cu blândeţe şi înţelegere spre fiica ei mai mare, apoi începu să citească cu voce tare:

Draga Christobel. A fost o surpriză pentru mine şi o plăcere să primesc vesti de la tine după atâţia ani. Am fost şi eu profund îndurerata când am aflat de moartea bravului sir Welcott în războiul cu acel monstruos Bonaparfe. Bineînţeles, voi fi încântată ca fina mea Anthea sa vina sa stea cu mine aici, la Londra. Păcat ca nu ne-am gândit la asta puţin mai devreme, căci n-a mai rămas mult din sezonul în care s-o pot prezenta în societate.

Oricum, va avea ocazii şi propun să vină imediat. Să fie vineri seara la hanul „Calul Alb” din Caton, iar eu voi trimite trăsură şi o slujnica, cu care a doua zi va ajunge la Londra. Îţi trimit, draga Christobel, salutările mele şi îţi promit ca voi avea grijă de fina mea, care aşa cum îmi amintesc era un copil deosebit de atrăgător. Cu siguranţă ca va aduce cu ea amintirile timpurilor fericite pe care le-am petrecut împreună. Cu neschimbata afecţiune, a ta iubitoare, Delphine Sheldon.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Chloe scoase un chiot ascuţit de bucurie şi emoţie.

— A acceptat! A acceptat!... Anthea, ai auzit? Vei merge la Londra!

Chloe se uita de la una la alta încântată, dar mai ales la Anthea care se ridicase în picioare şi o fixa pe mama ei cu ochi

îngrijoraţi.

— Vineri seara! îţi dai seama, mama, ca asta înseamnă ca doar mâine mă pot pregăti pentru plecare?

— Este timp destul pentru împachetat, replica vag doamna Forthingdale.

— Dar, mama…

Anthea prinse privirea Thaisei şi înţelese şi ea că era inutil să continue. Ar fi reuşit doar s-o indispună pe mama ei spunându-i că nu avea cu ce să se îmbrace. Cum îşi făcuse ea socotelile, ar avea nevoie de cel puţin o săptămână ca să-şi completeze cât de cât garderoba. Înţelese că va trebui să se descurce cu ce avea.

— Am fost sigura ca Delphine va fi drăguţă şi nu mă va dezamăgi, spuse doamna Forthingdale cu delicateţe, în viaţa contează

mult prietenia şi prietenii adevăraţi care nu se schimba niciodată.

În salonul ei elegant din Londra, contesa de Sheldon stătea de vorba cu ducele de Axminster.

El tocmai se întorsese de la Newmarket, unde îl însoţise pe Prinţul Regent şi găsind un bilet de la contesa prin care aceasta îl anunţă că vrea să-i vorbească, se repezise imediat la reşedinţa ei, fără ca măcar să-şi schimbe costumul de călărie. Pantalonii strâmţi, cizmele din piele lucioasa şi jacheta mulata pe corp îl făceau să arate chiar mai elegant şi mai chipeş decât de obicei.

— Am venit imediat ce am putut. Se pare că e o urgenta!

— A fost! Draga Garth, am avut amândoi

un I noroc fantastic.

— Cum aşa?

— Am fost bucuroasa ca n-ai fost aici săptămâna trecută, căci ai fi fost la fel de disperat ca şi mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Edward a hotărât, aşa deodată, să ne întoarcem la tara. Ştii cât detesta Londra şi în plus l-a supărat ceva la club, n-am aflat ce anume. A venit furios, decis să închidă reşedinţa.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă ducele alarmat. Şi ce ai făcut?

— M-am certat cu el dar în zadar. Ştii cât urăsc să stau la Sheldon, s-o suport pe soacră-mea.

Iar el nu şi nu! Era de neînduplecat. Cred că aş fi murit să nu te mai pot vedea.

— Într-adevăr, ar fi fost groaznic şi pentru mine… Dar unde e norocul de care-mi spuneai?

Delphine ofta uşurată şi-şi întinse spre. El o mana. Ducele o apuca de vârful degetelor şi i le sărută. Niciun bărbat din Londra n-ar fi făcut-o cu atâta gratie, rămânând totuşi atât de masculin…

— Da, a fost un miracol. Imaginează-ţi, din senin, în ultima clipa când renunţasem la orice speranţă, a sosit scrisoarea de la lady Forthingdale!

Ducele părea nedumerit, neînţelegând încă legătura dintre evenimente.

— O cunosc?

— Bineînţeles ca nu! Locuieşte în Yorkshire. Am fost prietene cu ani în urma. N-am mai auzit de ea de opt ani de zile. Îmi scrie să mă roage s-o primesc pe fiica ei – care îmi

este fina – sa stea la Londra pentru cât mai rămâne din sezon. Se uita la el aşteptând o reacţie din partea lui, dar ducele stătea fără răspuns, neînţelegându-i entuziasmul.

— Cum, nu înţelegi? Of, Garth, nu fi obtuz. Când i-am arătat scrisoarea lui Edward, i-am spus că este o datorie de onoare fata de fina mea şi că este exclus să refuz rugămintea mamei ei. Aşa ca neapărat trebuie să rămân la Londra.

Delphine ofta adânc, uşurată ca după o mare nenorocire.

— Asta înseamnă ca fata va sta aici, la tine?

— Asta înseamnă, în primul rând ca Edward a plecat la Sheldon, iar eu rămân aici pana la sfârşitul sezonului.

Râse cu inima uşoară, încântată de

perspectiva.

— Cum o cheamă pe fata?

— Cum o cheamă?… Ah, ar trebui să-mi amintesc, doar am fost la botez. An. Anthea! Da, desigur. Anthea Forthingdale.

Râse din nou, înveselită.

— E cu adevărat un mare noroc, spuse ducele. Nu ştiu cum aş fi suportat să fiu departe de tine, mai ales ca nu prea exista vreun motiv să apar pe nepusă-masă la Sheldon.

— Nu mai e nevoie de niciun motiv ca să apari aici, mai ales ca Edward l-a luat cu el pe bătrânul majordom, care sunt convinsă că mă spiona în permanenta, şi pe valetul lui personal. Îşi desfăcu braţele într-un gest semnificativ. Aşa că, dragul meu, irezistibilul, chipeşul meu Garth, vei găsi o uşă deschisa şi

mai ales, inima mea iubitoare.

Ducele nu mai aştepta alte îndemnuri, o cuprinse în braţe şi o sărută pătimaş.

Cu o oră mai târziu, contesa era în faţa oglinzii şi se îmbracă pentru cina. Se gândea cu satisfacţie cât de frumoasa era viaţa când reuşeai să aranjezi lucrurile aşa cum doreai. Totul a depins de scrisoarea ladyei Forthingdale. Dacă nu venea, ar fi fost obligata să se supună dorinţei soţului ei.

Îşi aminti că se măritase la fel de rapid ca prietena ei Christobel, dar în cu totul alt mod.

Contele Sheldon, putred de bogat şi cu importanta socială considerabila, era văduv deja de zece ani când o văzuse pe viitoarea lui sotie într-o sala aglomerata de bal în Devonshire. Delphine nu fusese o frumuseţe

ieşită din comun, printre celelalte debutante de vârsta ei. Poate ca ceea ce îl atrăsese pe conte a fost parul ei roşcat sau prospeţimea ei care, pentru un bărbat satul de sofisticareli, avea un farmec aparte. Indiferent de motiv, cert este ca încă de la primul dans el s-a îndrăgostit şi curând a cerut-o de nevasta.

Delphine s-a simţit copleşită de importanta lui iar părinţii ei au fost încântaţi de o astfel de partida. Fără îndoiala, la început, tânăra contesa a fost extrem de fericită.

Luxul şi atenţia cu care soţul ei a înconjurat-o, au făcut-o să-l adore şi să-i fie credincioasa cel puţin zece ani. În aceasta perioada ea i-a dăruit doi fii şi o fiica.

Dar contele începuse să îmbătrânească iar relaţiile lui cu moştenitorul tronului s-au răcit din cauza pretenţiilor exagerate ale acestuia,

astfel încât viaţa la tara a devenit treptat mult mai comoda şi a fost tot mai des preferata agitaţiei şi obligaţiilor de la Londra. În acelaşi timp, Delphine se adapta tot mai bine într-o societate în care farmecul ei era tot mai apreciat, făcând-o să se gândească mai mult la propria persoana, la amuzament şi la distracţii.

După primul amant s-a simţit vinovata, dar cu timpul, când numărul lor a crescut considerabil, nu şi-a mai făcut probleme decât în a-şi tine soţul în ignoranta fata de ceea ce acum devenise vital pentru fericirea ei.

Atinsese un zenit al succeselor şi al ambiţiei prin cucerirea ducelui de Axminster.

Acesta avea reputaţia de a fi nu numai dificil dar şi foarte mofturos. Era un burlac râvnit de multe mame peţitoare ca şi de multele doamne care-şi numărau cuceririle ca

trofeele într-o competiţie.

Durase mult timp până când Delphine cu momelile ei a reuşit în cele din urma să-l „agate”. Fusese un triumf dulce căci realmente era îndrăgostită de el. În afară de faptul ca arata foarte bine şi era bogat, avea în priviri un soi de aroganţa pe care Delphine o găsea mult mai incitanta decât devoţiunea umila a amanţilor anteriori.

— Doamna doreşte să poarte smaralde în seara asta? îi întrerupse gândurile camerista ei.

— Da, Maria, smaralde… Tocmai mi-am amintit… va sta aici la noi o tânără domnişoară, care soseşte sâmbăta.

Să-i pregăteşti camera de la capătul culoarului.

— Aceea?!… E foarte mică.

— Asta n-are nicio importanta, Maria! E mult mai liniştită decât cea de lângă dormitorul meu. Domnişoara vine de la tara şi nu este obişnuită cu zgomotul traficului.

— Desigur, doamna! Nu m-am gândim la asta!

— Trebuie să avem grija ca domnişoara Forthingdale să se simtă bine la noi.

Era hotărâtă să ia legătura, chiar a doua zi, cu câteva cunoştinţe şi prietene ale căror fete îşi făcuseră debutul în societate în acest sezon şi să le roage s-o includă şi pe Anthea pe lista invitatelor la petrecerile şi balurile ce mai aveau loc.

Se gândi cu satisfacţie ca va găsi destul timp să fie libera; libera cu Garth.

Se uita mulţumită în oglinda în timp ce camerista îi fixa în părul roşu tiara de

smaralde. Ducele era al ei şi al ei trebuia să rămână căci, cu siguranţă, era mai frumoasa decât oricare dintre rivalele ei.

Capitolul 2

Cu sentimentul ca pornea într-o aventura extrem de importanta, Anthea pleca de acasă, conştientă că avea de făcut o călătorie lunga şi obositoare. Thais şi Chloe au condus-o cu vechea trăsură trasa de Doblin, pana la răscrucea de drumuri de la marginea satului, unde trecea o dată pe zi diligenta spre Harrogate.

Nu erau mulţi pasageri şi Anthea obţinu cu uşurinţă un loc în interior, chiar lângă un fermier dintr-un sat învecinat, care întâmplător îl cunoştea pe tatăl ei. Incantat de compania ei, acesta vorbi tot timpul cale de cincisprezece mile până la Harrogate. Spre bucuria ei, aici

trebuia să schimbe diligenta, dar noii tovarăşi de călătorie s-au nimerit a fi şi mai greu de suportat…

Era înghesuita între o femeie grasa cu un copil în braţe care scâncea tot timpul şi un invalid care insista ca ferestrele să fie permanent deschise.

După o călătorie incomoda şi sufocanta ajunse dărâmată de oboseala la hanul „Calul Alb” din Caton. Aici o aştepta slujnica trimisa de nasa ei şi împreună urmau să plece a doua zi spre Londra, aşa cum fusese stabilit în scrisoare. Anthea se temuse ca va avea de-a face cu o persoană vârstnică şi dezagreabila care ar fi privit poate de sus o biată tânără de la tara. Spre bucuria ei, o întâmpină o fată de douăzeci şi doi de am guraliva şi evident încântată că i se acordase încrederea pentru o

misiune atât de importantă. Anthea dormi cu Emma la han şi a doua zi! în zori, cu trăsura capitonata a ducesei, îşi continuară călătoria.

— N-am fost niciodată la Londra, mărturisi Anthea.

— Aaa... E un oraş cumplit de mare, i domnişoară. Are însă o mulţime de locun de distracţie şi nu mă mira ca doamnei îi place aici mai mult decât la Sheldon. Observa ca Anthea era foarte atenta şi continua cu însufleţire. De fapt, chiar împachetam când a sosit scrisoarea de la mama dumneavoastră. O ajutam pe Maria, camerista doamnei, când înălţimea Sa, doamna contesa, a năvălit în cameră, ţipând bucuroasa: „Suntem salvaţi, Maria! Suntem salvaţi! Despachetează cuferele! Rămânem la Londra! Ah, Maria, sunt încântată!”

Anthea făcu ochii mari. Găsise, chiar dacă nu pe deplin, explicaţia pentru răspunsul atât de prompt la scrisoarea mamei sale.

— Doamnei nu-i place la tara? risca ea întrebarea, nevrând să para curioasa.

— O, urăşte viaţa la tara! Toţi ştim asta. Am auzit ca la Sheldon, castelul e ca o închisoare şi e izolat, departe de orice aşezare.

— Mi se pare ca şi tu preferi Londra.

— Am şi de ce, răspunse Emma făcându-i cu ochiul.

— Să înţeleg că ai un iubit?

— Aţi ghicit!... E tânăr şi drăguţ şi dacă plecam cu doamna la Sheldon, îşi găsea sigur alta.

Anthea avea motive să fie mulţumită. Aflase din vorbăria Emmei, încă înainte de a ajunge, ca venirea ei îi convenea contesei şi de

asemenea ca vor exista suficiente petreceri, baluri sau festivităţi la care să participe. Gândul o alarma totuşi, amintindu-şi garderoba pe care o adusese în cufărul din spatele trăsurii. În afară de rochia aşa-zisa noua, mai luase o rochie a Thaisei şi încă două din rochiile mamei. Stătuseră toate pana târziu ca să le strâmteze şi să le scurteze mânecile şi nu reuşiseră mare lucru. Ştia cât de important era măcar să fie observata dacă nu admirata de vreun holtei acceptabil.

Era târziu după-amiaza când trăsura ajunse în strada Curzon, la reşedinţa Sheldon.

Era o clădire impresionanta, deşi Anthea se aştepta să fie într-un parc sau măcar cu o grădină în faţă. Intrarea principala avea un portal imens iar în holul spaţios, o scara curbata de marmura ducea la etaj.

Un valet o conduse în salonul a cărui eleganta depăşea prin lux imaginea pe care ea şi-o făcuse despre casa naşei sale. Rămase cu gura căscată şi ochii mari în faţa mobilei cu încrustaţii, a obiectelor decorative desăvârşite, din aur şi email, a porţelanurilor chinezeşti şi a portretelor de pe pereţi.

Apăru un alt valet care o anunţă ca înălţimea Sa, contesa, se odihnea şi ca o ruga pe domnişoara Forthingdale să meargă la ea, sus în budoar. Anthea se simţi emoţionată şi uşorul tremur al mâinilor şi picioarelor nu-i dispăru nici când intra în budoar şi-şi văzu nasa. Ştia că Delphine era mai tânără cu câţiva ani decât mama ei, dar nu cu mulţi, şi deci se aştepta să fie o femeie trecută de floarea tinereţii. De la prima privire îşi dădu seama că se înşelase.

Întinsa pe un şezlong, contesa purta un neglijeu diafan dintr-un voal aproape transparent şi părea numai cu puţin mai matura decât Anthea. Impresia i se accentua când apropiindu-se îi văzu linia superb curbata a trupului suplu, demn de invidia oricărei domnişoare de douăzeci de ani. Pana atunci nici nu-şi imaginase ca o femeie putea să fie atât de ademenitoare.

— Anthea, copila mea! exclamă contesa, întinzând ambele mâini. Este o plăcere să te văd! Sper că n-ai avut o călătorie prea extenuanta.

Anthea făcu o reverenţă şi se apropie s-o îmbrăţişeze.

— Sunteţi foarte amabila că mă primiţi.

— Sunt încântată! Este o neglijenta a mamei tale ca nu mi-a scris pana acum, iar eu

am uitat pur şi simplu că ai crescut. Mă vei ierta, nu-i aşa?

O fixa cu ochii ei verzi, zâmbind fermecător, dar analizând cu atenţie fiecare detaliu al înfăţişării feţei.

— Eşti frumoasă, Anthea, deşi nu semeni cu Christobel. Când aveam cincisprezece ani o vedeam ca pe cea mai frumoasa femeie din lume şi nu cred că greşeam prea mult. Anthea o privea muta, admirându-i parul roşcat, ochii verzi migdalaţi şi gura roşie provocatoare. Va trebui să-mi povesteşti totul despre întreaga familie, dar asta mai târziu, după ce te vei odihni şi te vei schimba pentru cina. Am aranjat deja o mică petrecere în cinstea sosirii tale, invitând câţiva prieteni în seara asta, apoi vom merge cu toţii la Almock’s.

— În seara asta?

— De ce nu? Cu cât mai repede eşti prezentata în societate, cu atât mai bine!

— Va sunt recunoscătoare, nasa!

Observa o uşoară încruntare pe fruntea neteda a Delphinei.

— Ştii, Anthea, mă gândeam cum să-mi spui. Doamna, suna prea distant; nasa, suna prea bătrânicios, aproape ca bunica; iar mătuşa, cam la fel de rău, aşa ca cel mai bine ar fi să-mi spui verişoara Delphine. Verişoarele pot fi de orice vârstă, nu-i aşa?

— Da, desigur.

— Eu şi mama ta puteam fi foarte bine rude. Părinţii noştri au fost vecini, iar noi două am fost foarte apropiate. Asta e soluţia! Să nu uiţi, deci. Verişoara Delphine.

— Nu voi uita, îi promise Anthea şi reuşi să zâmbească şi ea.

Contesa lua şi agita un mic clopoţel de aur care stătea pe măsuţa de lângă şezlong. Uşa se deschise imediat şi intra camerista.

— Ea este domnişoara Forthingdale, Maria, condu-o în camera ei. Cred că fetele i-au despachetat deja bagajul.

— Da, doamna, am înţeles.

— Atunci, la revedere, Anthea. Ne întâlnim în salon înainte de cina. Să-ţi pui cea mai frumoasa rochie. Nu uita, prima impresie e întotdeauna cea mai importantă.

Anthea îşi aminti cuvintele ei abia mai târziu în aceeaşi seară când erau la Almack’s şi când realiza ca, fără nicio îndoială, era cea mai sărăcăcios îmbrăcată dintre toate fetele. Până atunci, la cina, vestimentaţia ei părea să nu fi contat căci niciunul dintre invitaţi nu i-a acordat atenţie în afară de momentul când

fusese prezentata. Toţi erau desigur prieteni apropiaţi ai contesei şi toţi erau ocupaţi cu conversaţia, mulţumindu-se să-şi încline uşor capul când li se spunea cine era.

În timpul cinei, bărbatul din dreapta ei, destul de tânăr şi destul de drăguţ, a fost din prima clipa total absorbit în conversaţie cu doamna de lângă el cu care se pare că erau în relaţii apropiate, iar cel din stânga ei, un lord jovial, cu fata roşie, discuta aprins cu vecinul lui despre cursele de cai de la Ascot. Niciunul dintre ei nu i-au adresat mai mult de două-trei cuvinte, astfel ca avu prilejul să-i observe cu atenţie pe toţi comesenii. Încerca să retina tot ce vedea şi tot ce auzea, căci le promisese surorilor ei să le povestească toate detaliile evenimentelor. Se gândi să facă nişte schiţe cu portretele unora dintre oaspeţi care i se

păreau mai interesanţi.

Era impresionata de ţinutele doamnelor, de rochiile cu decolteuri adânci, cu dantele şi bijuterii strălucitoare, ca şi de costumele impecabile ale bărbaţilor şi de cravatele lor excentrice.

Imediat după cina, se forma o adevărată procesiune de trăsuri care-i transporta pe toü la i celebrul Almack’s. Anthea, împreună cu nasa ei şi unul din invitaţi urcară într-o trăsură mai eleganta şi mai luxoasa decât toate celelalte. Înţelese imediat că-i aparţinea acestuia.

— N-am mai fost de mult timp la Almack’s şi speram să nu mai fiu niciodată nevoit să suport plictiseala şi pretenţiile gazdelor, îi spuse el contesei:

— Lasă, Garth, fii înţelegător! Ştii că

trebuia s-o duc pe Anthea acolo ca să poată întâlni crema societăţii şi dacă nu prindeam ocazia asta, următorul bal era abia săptămâna viitoare. Se întoarse vioaie spre Anthea şi continua Draga mea. Tine minte, este foarte important să fac impresie buna asupra ladyei Castlereagh, ladyei Jersey, prinţesei de Lieven şi desigur asupra dragei noastre prietene prinţesa Esterhazy.

— Sper să reuşesc, îngăimă Anthea deja emoţionată, Anthea se străduia să-l observe mai bine în lumina difuza a felinarelor din strada. În timpul cinei nu-l observase printre ceilalţi domni, dar acum îşi dădea seama că avea o distincţie deosebita şi că era precis bărbatul cel mai chipeş pe care-l văzuse vreodată.

Îl găsi totuşi dezagreabil din cauza mândriei şi aerului distant pe care le afişa şi

care se datorau probabil rangului sau…

— Cât va trebui să stam? întreba ducele parca străduindu-se să fie cât mai antipatic

— Nu mai mult decât va fi nevoie şi sper că mă vei invita la dans. După cum vezi, port o rochie noua, pe care vreau s-o etalez într-o sala de bai mai selecta şi mai puţin aglomerata decât cea de aseară. Să nu mă dezamăgeşti!

Cu ochii mari. Anthea o văzu pe contesa întinzând mana spre el. Ducele i-o lua şi ţ-o reţinu câteva clipe, apoi o ridica la buze şi ţ-o sărută.

— Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Niciodată!

Anthea tăcea, fără să ştie ce să creadă. Îşi dădea seama că pentru o clipă uitaseră de prezenta ei, sau poate nici nu le pasa.

La Almack’s totul i se păru peste

aşteptări.

Sala imensa de bal era iluminata de candelabre uriaşe de cristal. Ferestrele mari erau acoperite cu draperii grele iar între ele şi pe partea opusa lor, oglinzi cu rame aurite creau iluzia unui spaţiu suplimentar, strălucitor.

Orchestra formată din mai mulţi muzicanţi canta într-un balcon special, plasat lateral, deasupra nivelului dansatorilor.

În jurul sălii erau scaune cu braţe poleite pe care stăteau domnişoarele şi matroanele care le însoţeau. Gazdele se apropiau de ele cu cate un partener, posibil pretendent, pe care-l prezentau ceremonios. Imediat după dans, acesta îşi conducea partenera la loc şi o preda cu o reverenţă păzitoarei ei.

Prinţesa Esterhazy o saluta cu căldură pe

Anthea şi-i prezenta doi parteneri de dans, considerând că-şi făcuse cu asta datoria de gazda. Amândoi au fost mohorâţi şi evident neinteresaţi de ea şi după ce dansa cu ei. Anthea se aşează lângă nasa ei care era prinsă într-o conversaţie cu ducele. Avu aşadar ocazia şi răgazul să privească în jur, să-i observe pe ceilalţi dansatori între care unii se mişcau cu măiestrie şi gratie în timp ce alţii erau stângaci, uneori chiar groteşti.

Tresari speriata când auzi o voce lângă ea, care i se adresa.

— Dumneata cine eşti, domnişoară? Cum de nu te-am văzut pana acum?

Se întoarse şi văzu un domn bătrân cu parul alb şi fata ridata, dar cu privirea ochilor negri deosebit de agera, chiar şireată.

— Nu m-aţi văzut deoarece n-am mai fost

pe aici, răspunse Anthea cu naturaleţe.

— Este prima dată când vii?

— Da, am sosit la Londra azi, după-amiaza.

Anthea observa bastonul cu mâner de fildeş şi mana cu piele alba aproape transparenta cu care se sprijinea de el. Un picior îl ţinea perfect întins iar celălalt îndoit puţin mai în faţa şi Anthea înţelese că era şchiop. Era foarte elegant îmbrăcat şi pe unul din degete purta un inel cu un diamant. După părerea ei, pe care şi-o făcuse citind revistele de moda, o bijuterie pe mana unui bărbat era o nota de prost-gust.

— Înseamnă că te bucuri că ai ajuns aici, în acest sanctuar al lumii bune.

— Mă consider norocoasa.

— Nu ştiu dacă e un noroc prea mare, dar

poate te referi la norocul de a te naşte la un anumit nivel al societăţii. Vezi, aici ai acces datorită culorii sângelui şi nu datorită calităţilor sau talentelor pe care le ai.

Anthea se relaxase şi râse înveselită.

— Aveţi dreptate, aproba ea.

— Vrei să spui ca tu n-ai talente?

— Nu prea…

— Extraordinar! N-am mai întâlnit atâta modestie. Femeile din ziua de astăzi încearcă toate să para mai mult degat sunt de fapt şi este suficient că sunt femei.

O privi pe Anthea cu simpatie dar şi cu un aer şmecheresc, ceea ce o făcu să fie mai îndrăzneaţă.

— Domnule, scuzaţi-mă dacă este o impoliteţe; aţi putea să-mi spuneţi câteva cuvinte despre oamenii de aici? Ştiţi, sunt

curioasa sa ştiu mai multe despre ei, să le pot povesti surorilor mele când mă voi întoarce acasă.

Bătrânul domn chicoti amuzat.

— Dacă-ţi vei deschide bine urechile, vei afla multe cât timp vei sta la Londra şi vei avea ce povesti. Cum te cheamă, domnişoară?

— Anthea Forthingdale, domnule.

— Eu sunt marchizul de Chale.

— Cred că am auzit de dumneavoastră, murmură ea, privindu-l cu respect.

— Bănuiesc ca nu ceva care să fie în avantajul meu, glumi el. Spuneai că vrei să ştii cate ceva despre cei de aici. Uite-l pe domnul acela robust care ţopăie pe lângă femeia aceea cu egreta în par. Este Avanley. E plin de spirit şi ca dovada are două pasiuni dominante.

— Care anume?

— Jocul de cărţi şi tartele cu caise.

Anthea îl privi derutata, nefiind sigura ca nu glumeşte.

— Adevărat?

— Este o adevărată problema pentru cei care-l au ca musafir. Obişnuieşte ca noaptea după ce citeşte ceva în pat, să stingă lumânările aruncând cu perne în ele! De fiecare dată, gazdele pun cate un servitor de paza la uşa lui. Anthea râse imaginându-şi scena. Sau individul de colo. Marchizul arata discret cu bastonul spre un bărbat arătos cu ochii negri îndrăzneţi, care dansa cu o tânără plinuţă. Este colonelul Dan McKinnon, un afemeiat notoriu şi încă unul poznaş. Odată, o doamnă, una dintre cuceririle lui, i-a trimis după ce s-au certat o scrisoare plină de reproşuri în care, în final, îi cerea să-i

înapoieze şuviţa de par pe care i-o dăduse ca amintire.

— Şi i-a înapoiat-o?

— Şi-a trimis ordonanţa cu un pachet destul de voluminos în care era o colecţie întreaga de şuviţe, blonde, roşcate, brune şi chiar cărunte, împreună cu un mesaj: „Alege-o pe cea care-ţi aparţine!”

— Vai, ce cruzime! exclamă Anthea, amuzata totuşi de situaţie. Aveţi umor, adaugă ea. Cred că vedeţi la fiecare cate ceva caraghios.

— Aşa şi sunt, dacă ştii să-i priveşti pe oameni cu un ochi atent, aşa cum fac eu.

Marchizul era încântat că-şi găsise cu cine să tăifăsuiască şi continua să-i spună întâmplări nostime despre cei de fata.

Anthea afla ca ducesa de York avea o

pasiune obsesiva pentru câini, astfel ca la un moment dat ajunsese să aibă o sută şi pe toţi îi ţinea în apartamentul ei. Sau, afla ca un anume Akers, care-şi pierduse un dinte din fata, a plătit cincizeci de guinee unui surugiu al companiei de diligente a postei, care era campion, ca să-l înveţe şi pe el să scuipe în stilul lui.

Prinsă de conversaţia cu marchizul, Anthea nici nu observase când contesa se ridicase să danseze cu ducele. Acum, ei tocmai treceau prin fata lor şi marchizul găsi un nou subiect.

— Iat-o pe contesa de Sheldon, spuse el făcând un semn uşor cu capul. O drăcoaică extrem de atrăgătoare pe care nu-mi imaginez cum ar putea-o ţine în frau bătrânul Sheldon. Anthea deveni deodată mai atenta, întrebându-

se dacă se cuvenea să-i destăinuie marchizului că vorbea de nasa ei, la care şi locuia, dar marchizul nu-i dădu răgaz şi continuă. Şi-a găsit perechea cu Axminster, care a lăsat şi el în urma lui o grămadă de inimi zdrobite.

— Pare foarte mândru, se aventura ea să afirme.

— Are şi de ce. E dintr-o familie foarte veche şi e foarte bogat. Multe au încercat să pună mana pe el, dar au eşuat.

— Adică, au vrut să se mărite cu el?

— Exact. Dar el le prefera pe cele măritate deja. E mai sigur aşa, în afară de cazul în care soţul afla şi devine periculos.

Anthea îşi privi nasa şi pe duce cu un interes sporit. Din spusele marchizului, deducea ca ducele şi contesa erau amanţi, dar nu erau sigura ca nu puteau fi decât nişte

bârfe răutăcioase, doar fiindcă nasa ei era atât de frumoasă.

Parca ghicind ca vorbeau despre ei, ducele şi contesa se opriră din dans şi veniră la ei.

— Vai, draga mea! Sunt atât de supărată ca nu ţi-am găsit încă un partener potrivit. Ducele va fi însă încântat dacă vei termina acest dans cu el…

— O, nu! încerca ea să protesteze, dar fără succes căci contesa o trase de mana, iar ducele o prinse de mijloc şi continua sa valseze. Nu se temea că se va face de ras prin stângăcie căci exersase destul valsul cu surorile ei şi-l dansase apoi de multe ori la balurile locale. Totuşi, nu dansase niciodată cu cineva atât de important. Îl privi atenta, pe sub gene. Observa figura lui plictisita şi înţelese

imediat ca nasa ei îl obligase să danseze cu ea. Se reculese şi-şi aminti îndemnul mamei sale de a evita plictiseala făcând o conversaţie de politeţe, cu oricine ar fi fost.

— Stăteam de vorba cu marchizul de Chale şi-mi spunea o mulţime de lucruri interesante despre cei de aici.

— N-ar trebui să crezi nici jumătate din cele ce, ţi-a spus, replica ducele cu răceală. Înălţimea Sa este cunoscut ca fiind un bârfitor înveterat şi aşa îl considera şi cei de la White’s.

Anthea ştia că White’s era cel mai important club al bărbaţilor din Londra şi ar fi vrut să-l întrebe pe duce cate ceva dar înţelese din expresia lui că ar fi fost un efort prea mare pentru el, adăugat la efortul de a dansa Auzi cu uşurare orchestra oprindu-se şi, urmată îndeaproape de duce, se îndreptară spre nasa

ei.

— Sper că ţi-a făcut plăcere, o întâmpină Delphine. În definitiv, este un privilegiu pentru o debutanta sa danseze cu un duce. Încă din prima seara când apare la Almack’s. Se uita cu o undă de ironie la duce şi adaugă: sunt sigură că vei dori să dansezi şi cadrilul cu Anthea.

— Cred că ar fi timpul să plecăm, replică el cu acreala şi Anthea zări o sclipire provocatoare în privirea pe care el i-o arunca contesei.

— Ai dreptate, Garth, încuviinţă ea. De altfel, Anthea a avut o zi lunga şi sunt sigură ca pentru început este destul.

Se apropiară de prinţesa Esterhazy ca s-o i salute şi să-i mulţumească pentru ca o acceptase pe Anthea printre invitaţi.

— A fost o plăcere pentru mine,

domnişoară Forthingdale, o asigura prinţesa. Va trebui s-o convingi pe verişoara ta să te aducă şi săptămâna viitoare.

— Mă voi strădui, doamna.

Urma un lung şir de reverenţe şi un număr mare de domni care doreau să sărute mana contesei înainte de plecare, însă în cele din urma ajunseră afară şi apoi în trăsură ducelui.

În strada Curzon, în faţa reşedinţei Sheldon. Contesa şi Anthea coborâră şi după ce-l salutara pe duce intrară.

— S-a închizi bine uşile, Dawson, şi apoi poţi să mergi la culcare.

— Desigur, înălţimea Voastră. Noapte bună! Contesa îi surâse cu gratie valetului şi porni spre scări urmată de Anthea, Ajunse sus. Delphine se opri în faţa dormitorului ei şi-şi

întinse obrazul spre Anthea invitând-o s-o sărute!

— Aţi fost foarte amabila. Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru vizita pe care am făcut-o la Almack’s.

— Mi-a făcut şi mie plăcere... Cred că ne vom simţi bine împreună. Acum du-te şi dormi bine căci pentru mâine am câteva planuri drăguţe. Şi, dimineaţa, să nu te grăbeşti să te scoli. Niciodată nu iau micul dejun mai devreme de ora zece. Somn uşor!

— Noapte bună!

Contesa intra în dormitor şi Anthea o zări pe Maria care o aştepta s-o ajute să se pregătească de culcare.

În camera ei, Anthea se dezbracă, se spala, îşi puse cămaşa de noapte, îşi pieptănă parul şi se baga în pat. Credea ca va adormi

imediat, dar avalanşa noilor impresii navali cu putere în mintea ei. Fusese totul atât de nou, de strălucitor şi de impresionant, încât nu se putea opri să nu se gândească la tot ce se întâmplase, la oamenii pe care-i întâlnise, la tot ce văzuse. Chiar dorea sa nu uite nimic şi-şi spuse că ar trebui să noteze numele unora şi ce spuseseră, ca să poată povesti cu amănunte, aşa cum o rugaseră surorile ei. Se ridica din pat, aprinse lumânarea şi se uita în jur după o foaie de hârtie, dar camera era prea mica pentru a avea o masa de scris. Îşi aminti că în salonul în care aşteptase la sosire văzuse lângă fereastra un birou foarte elegant în stil Ludovic al XIV-lea, pe care era un teanc gros de hârtie, ca aceea pe care contesa îi scrisese mamei ei. Îşi puse un halat peste cămaşa de noapte şi desculţa, ca să nu facă zgomot, ieşi din

camera.

Casa era scufundată în linişte. Pe culoar, pe scara şi pe hol, ardea din loc în loc cate o lumânare în sfeşnice de argint, astfel ca ajunse uşor în salon şi găsi, aşa cum se aştepta, colile de hârtie. Lua câteva cu gândul să scrie şi o scrisoare mamei sale, în cursul dimineţii, şi când se întoarse să iasă din salon, auzi un zgomot uşor la uşa de la intrare. Speriata, îşi simţi inima zvâcnind şi cu răsuflarea tăiată, aşteptă câteva secunde.

Zgomotul se repeta şi mai clar şi Anthea se îngrozi la gândul ca puteau fi nişte hoţi periculoşi. Rămase pe loc derutata, neştiind ce să facă. Din locul în care se oprise, vedea bine uşa de la intrare, care se deschise încet şi în hol intra un bărbat. După ce încuie din nou uşa cu cheia, porni spre scara şi Anthea îl

recunoscu în aceeaşi clipa în care şi el o văzu stand încremenita de uimire.

Ce faci aici? întreba tăios ducele, surprins şi el de întâlnirea neaşteptată.

— Aa… credeam că e un hot! bâigui ea, privindu-l în continuare cu ochii măriţi.

Ducele îşi redobândi cumpătul şi făcu un pas spre ea.

— Mi-am amintit ceva foarte important ce trebuia să-i spun doamnei contese.

— Ve… verişoara Delphine s-a culcat. Dacă este…

ceva important, îi voi spune eu mâine dimineaţă. Imediat ce se scoală.

— Nu… Trebuie să-i transmit personal mesajul, spuse ducele după o scurta ezitare.

— Dar… verişoara Delphine este în… pat, insista Anthea cu naivitate.

Ducele pufni uşor amuzat şi făcut semn cu braţul spre scara.

— Copila mea, du-te şi te culca şi nu te mai baga în treaba altora!

Nu mai aşteptă reacţia sau răspunsul ei care, oricum întârzia şi porni pe scara în sus, apoi dispăru spre camera contesei.

Anthea mai rămase câteva clipe, paralizată, apoi înţelegând în sfârşit ce se întâmplă, se înroşi şi porni în graba spre camera ei.

Capitolul 3

Se simţea socata şi jenată. Deşi citise câteva poeme pasionale de dragoste nu le corelase niciodată cu faptele reale. Acum era sigura ca ducele era amantul naşei ei şi relaţia i se păru un ultragiu adus decentei. Nici măcar nu-şi imaginase ca astfel de relaţii exista şi în

altă parte decât la curtea lui Charles al II-lea, sau a regilor Franţei. Era totuşi conştientă ca pana atunci fusese o naiva şi o ignoranta şi simţi în acelaşi timp imboldul ca a doua zi să-şi facă bagajul şi să se întoarcă în Yorkshire, în lumea familiara pe care o înţelegea.

Se întreba dacă ducele îi relatase contesei întâmplarea nocturna şi găsi curând răspuns, când dimineaţă la ora nouă şi jumătate, Delphine o chema la ea în dormitor. I se părea mai frumoasa decât în seara precedenta, cu părul roşu cârlionţat despletit pe pernele albe de dantela de care stătea sprijinita, şi cu ochii verzi, strălucitori în lumina soarelui de dimineaţă. O întâmpină cu un zâmbet cuceritor.

— Bună dimineaţa, Anthea! Ai dormit bine, nu-i aşa? M-am gândit să mergem să ne

plimbam în parc, apoi să dăm o raită pe Bond Street, să găsim, poate, ceva să-ţi facă plăcere, să-ţi fac un dar cu ocazia sosirii tale.

În prima clipa, Anthea se simţi jignita ca Delphine încerca s-o mituiască crezând ca nu putea altfel conta pe discreţia şi tăcerea ei. Era pe punctul să-i răspundă ca n-avea nevoie de nimic, când contesa aproape ca scoase un ţipăt exclamând teatral:

— Ah… căscată sunt! Asta e rochia ta de zi cea mai bună? Şi cea de aseară…! Of, cum de nu m-am gândit?

— La ce… verişoara Delphine?

— Cum la ce? La faptul ca venind din Yorkshire la Londra, vei avea precis nevoie de nişte rochii noi. Vai, am fost atât de neglijenta!

Fără zăbavă, lua clopoţelul de pe măsuţa şi-l scutura energic. Într-o clipă, Maria apăru.

— Maria! De ce nu mi-ai atras atenţia ca domnişoara Forthingdale are nevoie de rochii noi?! Sunt supărată ca nu ne-am gândit la asta încă înainte de a sosi.

— Îmi pare rău… ca va faceţi probleme. N-aş vrea să vă deranjaţi atâta pentru mine, interveni Anthea.

— Nici vorba de deranj. Îţi voi cumpăra materiale pentru câteva rochii noi, dar pana vor fi gata, va dura ceva timp. Aşa ca până atunci, vom face altceva. Maria! Du-te imediat şi adu-mi din garderoba mea rochiile pe care ştii că nu le mai port şi care crezi că i se potrivesc domnişoarei Anthea.

Maria reveni curând încărcată cu o duzină de rochii superbe pe care i le arata una cate una. Anthea nu-şi putea imagina cum de putea Delphine să renunţe la astfel de piese, dar se

lamuri îndată.

— A, rochia asta am purtat-o la balul ducesei de Bedford. Am fost invidiata de toate femeile prezente, aşa că-ţi dai seama că nu mai pot apărea cu ea încă o dată! exclamă contesa parca ghicindu-i nedumerirea. Sau asta, arata ea spre o rochie din satin crem, cu colaje măiestrit lucrate din catifea şi dantela. Am purtat-o la reşedinţa Carlton a Prinţului Regent şi chiar el a admirat-o atât de mult încât n-aş vrea să-l oblig s-o laude şi a doua oară.

Erau tot felul de toalete pentru vizite de după-amiaza, pentru dimineaţa sau pentru călătorie, toate foarte elegante şi numai puţin mai largi, astfel că a fost uşor să fie adaptate pentru măsura ei. Culorile preferate de contesa erau cele care se asortau cel mai bine cu ochii şi parul ei, adică nuanţele de verde şi

de galben, dar erau şi câteva rochii albe pe care Delphine i le recomanda ca fiind foarte potrivite pentru o debutanta.

Anthea era copleşită. Nici nu visase vreodată asemenea frumuseţi, iar mulţimea lor era suficienta şi pentru surorile ei.

— Cum as putea vreodată să vă mulţumesc? întreba ea emoţionată.

— Poţi să-mi mulţumeşti, Anthea, fiindu-mi prietena loiala aşa cum mi-a fost şi mama ta odinioară când eram foarte tinere.

— Mă simt onorata, reuşi ea să spună, sperând ca nasa ei să nu creadă că era nevoie să-i cumpere astfel tăcerea.

În zilele care urmară, Delphine îi organiza programul cu maxima eficienta, în aşa fel încât Anthea să fie cât mai rar la reşedinţa Sheldon. O prezenta câtorva doamne, ale căror fiice

erau de vârsta apropiata şi acestea o acceptară, la rugămintea ei, în anturajul lor, Contesa o lasă în compania lor şi împreună cu ele, Anthea participa, la un lung şir de petreceri, vizite şi baluri. După o săptămână, era deja sătulă de flecăreală şi chicoteala permanenta a acestor fete, ca şi de platitudinea tinerilor, câteodată imberbi, cu care era nevoită să converseze sau să danseze.

Prefera seratele la care participa cercul de prieteni al contesei, pe care-i întâlnise în prima seara.

Timiditatea începuse să dispară, era mai degajata şi conversaţia şi compania celor mai maturi i se părea interesanta, spirituala şi plină de noutăţi. Printre aceşti oameni îl întâlnea adeseori pe marchizul de Chale. Cu care se împrietenise şi, care cu stilul lui acid, îi

spunea anecdote şi povestiri amuzante: despre cei din jur. Unele din acele informaţii picante le folosea în scrisorile pe care le scria mamei şi surorilor sale în fiecare dimineaţa înainte ca Delphine să se scoale. De asemenea, desena portrete ale celor pe care-i întâlnea, sau scene nostime bazate pe povestirile marchizului.

Desigur, nu menţionase în acele scrisori nimic în legătură cu relaţia dintre duce şi nasa ei, dar relatase că-l cunoscuse şi adăugase un portret al lui în care îl înfăţişa aşa cum i se părea ei, adică înfumurat şi dispreţuitor.

Şi într-adevăr, ducele aşa se purta fata de ea, mai ales după acea penibila întâlnire nocturna. Anthea era conştientă că fusese obtuza şi se purtase cu stângăcie şi naivitate prostească, dar asta nu-l îndreptăţea s-o trateze în acest fel, având în vedere ca el

dăduse dovada de un comportament cu totul reprobabil prin întreţinerea unor astfel de relaţii cu sotia unui bărbat, chiar în casa acestuia. Îl condamna şi îl dispreţuia, şi tinereţea lui – aflase ca abia împlinise douăzeci şi opt de ani – nu era o scuza. Ar fi dorit să discute despre asta cu marchizul dar se abţinu şi renunţă, dându-şi seama că prin asta ar fi fost neloiala fata de nasa ei.

Zilele treceau şi cu toate că şederea la Londra îi plăcea, nu era mulţumită, scopul principal al venirii ei fiind departe de a fi atins. Nusi găsise un soţ, şi deci, nici perspectiva de a face rost de bani.

Nu ducea lipsa de parteneri. Mulţi îi făceau complimente sau flirtau într-un fel care o făcea să creadă că ar fi putut avea intenţii serioase şi totuşi nu primise nici măcar o

singură cerere în căsătorie. Nu se putea abţine să se gândească cu disperare crescândă ca sezonul se va încheia curând şi şansele se vor reduce la zero. Va trebui să se întoarcă acasă la viaţa de dinainte în care cheltuia cu târâita şi economisea fiecare bănuţ ca să asigure întreţinerea familiei. Iar bucurii şi perspective. Nimic altceva decât balul din decembrie organizat cu ocazia vânătorii de vulpi.

Dar un fapt minor urma sa schimbe pe neaşteptate soarta ei.

Într-o dimineaţă o aştepta în hol pe contesa care, ca de obicei, întârzia. Anthea descoperise ca de multe ori Delphine, gata de plecare, îmbrăcată super-elegant într-un ansamblu fascinant, se uita în oglinda şi într-o clipă, decidea că nu-i place ceva. Se dezbracă şi schimba totul de la pălărie pana la încălţări.

Probabil ca şi acum se întâmplă ceva asemănător.

Tânăra era deja în faţa intrării şi aştepta de douăzeci de minute. Pierzându-şi răbdarea, Anthea începu să se plimbe şi zări lange salon o încăpere în care nu intrase pana atunci. Era, aşa cum ştia, camera contelui, sanctuarul lui, care o făcu să se gândească la tatăl ei, căci precis era o camera cum şi el şi-ar fi dorit dacă şi-ar fi permis.

În apropierea ferestrei era o masa imensa de scris şi în apropiere o sofa confortabila din piele şi un fotoliu adânc, iar pe un perete era biblioteca plină de cărţi frumos legate.

Tresari şi se apropie în graba de ele, când zări pe ceilalţi pereţi câteva desene şi caricaturi înrămate, semnate de renumiţii James Giliray şi Thomas Rowlandson. Auzise

numele lor menţionate într-o conversaţie a marchizului şi aflase ca recent, avea mult succes şi un alt artist, George Cruikshank.

Se uita cu atenţie la ele şi observa cât de inteligent erau făcute. Putea recunoaşte foarte uşor personajele înfăţişate. Zâmbi când văzu un monstru al războiului cu trăsăturile lui Napoleon, sau proporţiile ample ale ladyei Hertford.

Fascinată de măiestria autorilor se plimba de la una la alta şi regreta ca nu erau mai multe, când observa pe birou o mapa şi în ea, spre surpriza ei, alte caricaturi, neînrămate. Le răsfoi şi văzu pe dosul fiecărei caricaturi o stampila cu firma şi adresa tipografiei de unde fuseseră cumpărate.

Anthea zâmbi din nou, amuzata la vederea evenimentelor şi scenelor din viaţa socială,

prezentate cu atâta umor şi spirit sarcastic şi deodată îşi dădu seama că erau asemănătoare cu desenele pe care ea le făcea şi din care trimisese unele surorilor ei.

Se auzi strigata de contesa. Închise mapa în graba şi ieşi în hol. Delphine cobora scările într-o superba rochie lunga de culoare galbenă, cu un şirag de topaze la gât şi cu o pălărie cu pene, asortata la rochie.

— Ce făceai în camera contelui?

— Sper că n-am făcut vreo greşeală, verişoara Delphine; m-am uitat la caricaturi.

— A, da?!... Sunt pasiunea contelui. El le savurează şi le colecţionează dar eu le găsesc supărătoare prin exagerările lor.

A doua zi când treceau cu trăsura întâmplător pe strada St. James, Anthea zări magazinul de tipărituri Humphrey’s, de unde

fuseseră cumpărate caricaturile contelui. În faţa magazinului era o mulţime destul de mare care aştepta ceva.

În aceeaşi seară, îl întreba pe marchiz despre magazin şi despre caricaturi. Afla de la el ca cei din fata magazinului aşteptau o nouă ediţie a vreunei caricaturi de Rowlandson sau de Cruikshank.

— Băieţii ăştia au făcut avere cu desenele lor! îi spuse marchizul bine dispus. Dar merita, căci îi fac pe oameni să rada.

— Spuneţi-mi, ştiţi ceva despre James Giliray? Mai trăieşte?

— Nu. A murit în 1811 din cauza băuturii.

— Am văzut azi câteva lucrări de-ale lui.

— În colecţia contelui? în ultima vreme nu prea s-au mai tipărit ca altă dată. Rowlandson a început să îmbătrânească şi s-a lenevit. Mai

este doar Cruikshank, care e foarte tânăr, abia are vreo douăzeci de ani.

— Atât de tânăr? se mira Anthea. Şi totuşi lumea cumpără caricaturile lui?

— Sigur că da, Lumea cumpără orice ca să rada, ca să se amuze.

Când Emma o lasă singura, în cămaşa de noapte, gata să se culce, scoase dintr-un sertar caietul în care desena. Erau desene în care apăreau persoanele pe care le cunoscuse la Almack’s şi în alte locuri. Le analiza cu atenţie şi-şi dădu seama că erau caricaturi, dar în alt stil decât al lui Giliray. Adăugase o uşoară tenta de culoare, care le făcea mai interesante, făcându-le să se apropie de stilul lui Rowlandson.

Cu o expresie de hotărâre pe fata închise caietul şi se baga în pat.

A doua zi de dimineaţă se scula ca de obicei, mult mai devreme decât nasa ei, şi împreună cu Emma ieşiră în strada, opri o birja şi ceru să fie duse în strada St. James. Găsi uşor magazinul, o ruga pe Emma sa aştepte afară şi intra.

Spre surprinderea ei, proprietarul era o femeie, doamna Humphrey. Era o persoană în vârstă, cu ochelari, cu fata pătrată şi gura mica cu buze subţiri. Purta o boneta alba.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreba ea cu amabilitate. Cu oarecare jena, Anthea scoase din geanta caietul cu desene.

— Aş dori… să ştiu dacă… s-ar putea vinde vreunul din desenele astea?

Doamna Humphrey deschise caietul şi începu să se uite la desene, zăbovind la unele dintre ele şi privindu-le cu ochii îngustaţi.

Anthea credea că se gândeşte la un refuz politicos.

— Spune-mi, te rog, tu le-ai făcut? întreba doamna Humphrey cu o notă de îndoiala în glas.

— Da, eu.

— Le-ai mai oferit altcuiva?

— Nu. Le-am făcut ca să mă amuz şi ca să le arat surorilor mele când mă voi întoarce acasă la tara. Ieri am văzut câteva caricaturi ale lui Gilirav şi pe dosul lor era menţionată firma dumneavoastră.

— Vai, domnul Giliray; este o mare pierdere! Se mai uita încă odată cu mare atenţie la unele dintre ele, apoi îşi ridica privirea spre Anthea.

— Şi spui că vrei să vinzi aceste desene?

— …Valorează ceva? îngăimă Anthea cu

sfială dar şi cu oarecare speranţa.

— Scuză-mă, te rog, un moment, să discut cu asociaţii mei.

Doamna Humphrey dispăru undeva în spate şi Anthea rămase singura. Privi curioasa în jur şi văzu expuse pe pereţi şi pe nişte rasteiuri, nu numai caricaturi, dar şi acuarele şi tablouri. Curând doamna Humphrey se întoarse.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, domnişoara Anthea se gândi rapid că ar fi o greşeală să-şi spună numele real, în cazul în care caricaturile ar fi fost publicate.

— Mă numesc Dale. Ann Dale.

— Foarte bine, domnişoara Dale. Pot să-ţi spun ca împreună cu asociaţii mei am ajuns la concluzia ca desenele tale sunt foarte interesante.

— Adevărat? exclamă Anthea entuziasmata.

— Suntem dispuşi să le publicam pe toate.

— Pe toate?

I se părea ca nu auzise bine. Era ceva de neimaginat.

— Putem să-ţi plătim imediat o sumă ca drepturi de autor sau dacaepreferi treptat cincizeci la suta din valoarea fiecărei copii.

Anthea chibzui o clipă şi-şi dădu seama că a doua varianta era mai complicata pentru ea.

— Cam ce suma ar fi în cazul primei variante? Doamna Humphrey făcu nişte calcule, apoi spuse:

— Având în vedere lipsa caricaturilor de pe piaţă şi faptul ca desenele tale ilustrează un segment social care n-a mai fost portretizat pana acum, îţi ofer, domnişoara Dale, zece lire

pentru fiecare desen.

Anthea crezu ca visează şi se temu să nu se trezească. Cele o sută de lire pe care urma sa le primească erau pentru ea o sumă nesperata cu care ar fi rezolvat toate problemele o bună ’perioada de timp.

— Doamna Humphrey, accept!

Ieşi calma din magazin, cenzurându-şi bucuria din suflet şi o puse pe Emma sa jure ca nu va spune nimic naşei ei despre escapada lor, pretinzând ca venise să cumpere un cadou pentru i conte, în semn de mulţumire pentru şederea ei în casa lui. Ideea îi venise când, înainte de a pleca, doamna Humphrey îi dăduse, în afară de cele o sută de lire şi o reproducere a unui desen de Cruikshank, ca un omagiu pentru talentul ei şi ca încurajare pentru viitoarele colaborări.

Una dintre cele două rochii pe care contesa le comandase pentru ea în Bond Street era roz şi urma să fie gata foarte curând. Se potrivea foarte bine cu parul ei brunet şi putea s-o poarte la balul foarte important de la reşedinţa Carlton unde să fie prezentata Prinţului Regent.

Când Anthea se ridica din adâncă reverenţa pe care o făcu în faţa lui, prinţul exclama admirativ spre unul din apropiaţii lui:

— Drăguţă! Într-adevăr foarte drăguţă! Dar nu sunt sigur ca o va eclipsa pe verişoara Delphine;

— Nici n-aş îndrăzni să încerc aşa ceva, sire, replică Anthea care nu era deloc intimidata de prezenta regentului.

I se părea o persoană agreabila, nici pe departe atât de aroganta sau înspăimântătoare

cum îl înfăţişau portretele sau caricaturile în care îl văzuse.

— Oricare femeie doreşte să fie remarcata, astfel ca mai devreme sau mai târziu intra în competiţie cu celelalte, i se adresa el, încântat vizibil de prezenta ei.

— Asta doar în efortul de a capta atenţia unor domni excesiv de pretenţioşi cum sunteţi dumneavoastră, sire, răspunse ea cu îndrăzneală.

Imediat îşi dădu seama că ceea ce spusese putea fi interpretat ca o impertinenta, dar prinţul chicoti amuzat de ascuţimea ei de spirit. Puţin mai târziu, în aceeaşi seară, o conduse pe Anthea împreună cu un mic grup într-un salon apropiat, pentru a le arata şi a le cere părerea despre un tablou pe care tocmai îl achiziţionase.

— Ai avut mare succes la înălţimea Sa, îi spuse contesa în trăsură când se întorceau acasă. Păcat ca asta a fost ultima petrecere pe care a dat-o. Pleacă la Brighton, vinerea viitoare.

— Asta este şi un semnal pentru închiderea sezonului, nu-i aşa?

— Din păcate, da, răspunse contesa cu o notă sincera de regret în glas.

— Înseamnă ca… trebuie să… plec acasă?

— Nu! Nu-i nicio graba, draga mea.

Dar după trei zile, sosi o scrisoare a contelui din care reieşea ca el era la curent cu planurile şi programul prinţului şi deci, era timpul ca şi contesa sa plece la tara.

— Acum, nimic nu ne mai poate salva, îi spuse ea cu amărăciune ducelui.

Anthea coborî din diligenta la răscrucea la

care Thais şi Chloe o aşteptau cu trăsura trasa de bătrânul lor cal Doblin.

— Sunt acasă! exclamă ea fericita. E grozav să vă vad din nou!

Era aceeaşi voce, erau aceiaşi ochii şi aceleaşi gropiţe în obraji şi totuşi fetele se uitau la ea de parcă n-ar fi recunoscut-o. Tânăra domnişoară care se apropia de ele era foarte eleganta, îmbrăcată într-o rochie lunga de călătorie, verdesmarald, cu o pelerina asortata ceva mai închisa la culoare şi cu o boneta garnisita cu pene de stait.

— Anthea! Nu se poate! Tu eşti? exclamă Chloe.

— N-am mai văzut aşa ceva! Mi se taie respiraţia, adaugă Thais cu entuziasm.

— Da, dragele mele! Sunt încântată că suntem iar împreună.

Între timp, valetul diligentei coborâse mai multe cufere şi genţi lângă marginea drumului, iar după ce Anthea îi dădu un bacşiş, se înclina respectuos în faţa ei şi apoi se catara la locul lui din spatele diligentei care porni îndată.

— Ce e cu bagajele astea? Sunt ale tale? Ce ai adus, Anthea?

— Îmbrăcăminte! răspunse ea făcând ochii mari şi ridicând braţele bucuroasă. Rochii! Rochii elegante ca asta pe care o port. Sunt o mulţime, credeţi-mă!

— Nu-mi vine să cred! striga Thais entuziasmata. Cum ai făcut rost de ele?

— Mi Le-a dat nasa, contesa… Dar am ceva mult mai important să vă spun.

— Ce? întrebară fetele aproape într-un glas. Anthea le cuprinse cu braţele pe după umeri şi-şi apropie capul de ele pentru a le

spune un secret.

— Suntem bogate! le spuse ea răspicat, cu glas aproape şoptit.

— Bogate?

Fetele făcură ochii mari şi rămaseră cu gura căscată, neînţelegând încă nimic.

— Abia aştept să vă povestesc totul! Dar mai întâi să găsim pe cineva să ne ajute la bagaje. Nu cred că le putem încărca singure.

Chemară câţiva băieţi care se jucau prin apropiere şi pentru câţiva bănuţi, aceştia urcară cuferele în trăsură lor. Thais lua haturile şi porniră încet spre casa.

— Cum suntem bogate? întreba Chloe nerăbdătoare.

— Am descoperit cum să fac rost de bani! Of, fetelor, am atâtea sa va povestesc; nici nu ştiu cu ce să încep.

— Spune-ne despre bani, o îndemna Chloe. Ai câştigat la loterie sau la jocurile de noroc? Nu-mi vine să cred. Său. Se opri o clipă apoi continua pe un ton diferit. Ai găsit un bărbat bogat cu care să te măriţi?

— Nu, nu! Niciuna nici alta. E ceva ce nici nu bănuiţi. Voi face rost de bani singura; atâţia câţi o să avem nevoie.

— Ce? Cum? Hai, spune-ne odată! izbucni Thais stand ca pe ace.

— Am vândut şi voi vinde desene. Fetele amuţiră, neînţelegând nimic.

Anthea inspira adânc şi le povesti pe îndelete ce se întâmplase cu o săptămână înainte de plecarea ei.

— Am fost atât de norocoasa, spuse ea în final. Am descoperit că am un talent vandabil, cum spuneam, ţineţi minte?

— Bravo! Eşti isteaţă. Anthea, o lauda Chloe cu admiraţie sincera.

— Dar cum vei putea să faci caricaturi fără să fii la Londra? întreba Thais care se gândea deja la lucruri mai practice.

— Nu va fi uşor, într-adevăr, accepta Anthea. M-am gândit deja la asta. La Londra m-am împrietenit cu marchizul de Chale.

— Cu un marchiz? o întrerupse Chloe uimită. Anthea, precis e îndrăgostit de tine!

— În niciun caz, râse ea. Marchizul e trecut de şaptezeci de ani dar îi cunoaşte pe toţi cei din înalta societate şi-i frecventează permanent. Mi-a promis că-mi va scrie regulat despre toate evenimentele. În plus, ajung şi aici ziare şi reviste care mă vor ţine la curent şi cunoscând deja fizionomia multor personalităţi pe care le-am întâlnit, cred că voi

putea face nişte caricaturi cu miez şi în acelaşi timp cu umor. Le voi trimite doamnei Humphrey prin posta şi tot aşa voi primi banii; am stabilit asta cu ea.

— Dar e o treabă extraordinara, Anthea! exclamă Chloe încântată de toată povestea. Aş vrea să-i putem spune şi mamei şi lui Phebe, dar cred că ar fi mai bine să n-o facem totuşi, adaugă ea cu prudenta.

— Te-ai gândit foarte bine. Nimeni altcineva decât noi nu trebuie să ştie cine este domnişoara Ann Dale şi nici ce semnifica şoricelul pe care l-am desenat şi-l voi desena într-unul din colţurile fiecărui desen.

— Şoarecele de la tara! ghici înveselita Chloe. Chiar l-ai desenat aşa cum spui?

— Da. Va fi ca o semnătură secreta a mea.

— Pare foarte palpitant, Anthea, dar mă

gândesc ca în felul ăsta vei rămâne o anonima de care nu va şti nimeni şi deci, vei pierde bucuria succesului.

— Da, dar în felul ăsta voi fi scutita de posibilele neplăceri sau chiar acuzaţii ale celor care se vor simţi ofensaţi.

— Chiar crezi ca unii vor fi atât de deranjaţi? întreba Thais.

— E posibil. Cei care trăiesc în înalta societate au o lume a lor în care li se pare că sunt atât de importanţi, încât oamenii de rând nici nu trebuie să se gândească la ei, necum să mai şi rada de ei.

Spunând astea, se gândise la ducele de Axminster. Era sigura ca pentru el nu conta decât părerea lui de orgolios şi înfumurat insuportabil. Totodată însă, nu se putea abţine să-şi amintească şi ca de fapt, fusese cel mai

atrăgător bărbat pe care-l văzuse, pe tot parcursul vizitei ei la Londra.

Capitolul 4

Ducele coborî din trăsură, intra în Hyde Park şi se îndrepta spre statuia lui Achile. La ora şase dimineaţa, mai pluteau urme de ceata printre trunchiurile copacilor şi iarba era umeda de roua.

În spatele statuii o femeie cu pelerina pe umeri şi fata ascunsa sub un voal se ridica agitata şi-i veni în întâmpinare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Delphine! Ce e toată nebunia asta?

— Trebuia neapărat să-ţi vorbesc şi era singurul mod în care puteam s-o fac fără ca Edward să bage de seama.

— Am crezut ca visez când am primit biletul tău, acum o oră.

— Edward s-a întors aseară, îl anunţă ea cu glasul tremurând şi a avut un motiv întemeiat s-o facă. Iată-l!

Delphine scoase de sub pelerina şi-i întinse un mic sul de hârtie. Nedumerit, ducele îl lua cu un gest automat.

— Hai să ne aşezăm; e incomod să stai aşa.

— Incomod?! Stai să vezi motivul pentru care Edward a venit aseară atât de precipitat.

Ducele o privi ridicând o sprânceană, se aşează pe banca din spatele statuii şi desfăşura sulul de hârtie. În prima clipa pufni văzând că era doar o caricatură ca aceea pe care contele le colecţiona. Apoi făcu ochii mari când în lumina palida a dimineţii desluşi imaginea desenului.

În centrul paginii era un leu cu privire

îngâmfată, aşezat pe o perna pe care se vedea clar propriul lui blazon ducal. În faţa lui, mai multe pisici mai mici cu figura unor tinere fete îl priveau languros, ademenitor. Părând ca le ignora, leul îşi ţinea protector o laba în jurul unei pisici roşcate care-l privea drăgăstos cu ochii ei mari, migdalaţi, de culoare verde. Asemănarea cu contesa era izbitoare. Dedesubtul caricaturii era un titlu simplu: „Dragostea pisicuţelor”.

— La naiba! izbucni ducele dintr-odată enervat. Asta e prea mult! Cine dracu’ a făcut asta?

— N-am nicio idee, răspunse contesa cu glas stins după o clipă de tăcere. Îţi poţi imagina reacţia lui Edward, când a văzut-o. Este furios peste măsură. Pentru prima dată mă suspectează că sunt amanta ta şi crede-mă,

mi-a fost aproape imposibil să-l conving de contrariu. Contesa ofta adânc apoi continuă: A ameninţat ca divorţează iar pe tine te acuza de complicitate la adulter... Şi până atunci, intenţionează să închidă reşedinţa Sheldon din Londra şi să mă oblige să stau cu el la tara, la castel. Cu ochii înlăcrimaţi contesa îşi trase sufletul şi-şi relua relatarea. Vorbea serios, Garth! Nu l-am văzut niciodată în aşa stare de nervi şi sunt sigură ca va face ce a spus. Doar dacă nu vom reuşi să-l convingem că se înşală.

Ducele ascultase încruntat fără să scoată nicio vorba, acum însă ridica privirea simţind o undă de speranţă în glasul ei.

— Ce i-ai spus? Cum ai încercat să-l convingi?

— Au fost două ore de tortura în care am insistat ca desenul e o minciună odioasa şi ca

motivul pentru care am fost văzuţi atât de des împreună este ca tu ai de gând să te căsătoreşti cu fina mea Anthea Forthingdale!

— Ce? N-am auzit bine!

Ducele sari ca ars în picioare, dar Delphine îl lua de mână strângându-l cu blândeţe şi-l făcu să se aşeze lângă ea.

— I-am spus lui Edward că te vei căsători cu Anthea şi crede-mă, Garth, va trebui s-o faci căci altfel Edward a jurat că nu se va lăsa convins de nicio explicaţie.

— Eşti nebuna!? izbucni ducele iritat. Cum să mă însor cu fata asta cu care abia am schimbat câteva vorbe într-o luna?

— Ai dansat cu ea şi te-ai văzut cu ea la toate petrecerile la care am fost împreună.

— Am dansat şi m-am văzut cu ea doar fiindcă stătea în casa ta şi era cu tine. Asta nu

înseamnă ca aş fi avut cea mai vagă intenţie să mă însor cu ea.

— Sigur, sigur! Ştiu ca pe mine mă iubeşti aşa cum şi eu te iubesc. Dar dacă mă iubeşti cu adevărat, Garth, trebuie să ne salvezi pe amândoi din situaţia asta teribila.

Încruntat şi cu buzele strânse, ducele se uita din nou la caricatura.

— Nu cred că Edward va face aşa ceva!

— Ba da! Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Mândria lui e grav rănită şi crede-mă că nu e om mai hotărât ca el când îşi pune ceva în cap. Nu-ţi poţi imagina ce scandal cumplit va face şi din asta vei avea şi tu de suferit.

Ducele îi dădea dreptate în sinea lui; era conştient de gravitatea situaţiei dar încerca să găsească o alta ieşire.

— Şi dacă aş vorbi şi eu cu contele?

— Ce i-ai putea spune? Ca desenul e o calomnie murdara? Speri să te creadă?

— De ce nu?

— Pentru că mi-a dat să înţeleg că nu e vorba numai de caricatura. Cineva din casa a vorbit.

Încă dinainte de asta, soacră-mea, aşa bătrână cum e ea, îmi dădea de înţeles că era la curent cu cuceririle mele. Nu poţi avea încredere în servitori, ştii prea bine.

Ducele se gândi că trebuia să evite vizitele atât de frecvente pe care le făcuse contesei în lipsa soţului. Era foarte posibil ca servitorii să fi vorbit între ei chiar fără intenţie rea, şi vorbele să fi ajuns apoi la urechile contelui.

— Şi dacă am spune că am avut intenţia sa mă căsătoresc cu ea dar m-am răzgândit?

— Nu va folosi la nimic! Edward chiar a menţionat asta şi a subliniat ca pana când nu vei fi însurat, îmi interzice să mai vorbesc cu tine şi mă va împiedica s-o fac ţinându-mă închisa la castel.

Ducele rămase iar pe gânduri.

— Delphine… ce-ar fi dacă am fugi în străinătate?

— Oh, Garth! Eşti adorabil! Chiar crezi că vom putea trăi ani de zile printre străini? îşi puse mana cu afecţiune pe braţul lui şi zâmbi întristata. Nu voi uita niciodată propunerea ta, dar. Nu se poate. Nu se poate, fiindcă în curând ne vom reproşa ce am făcut şi vom urî fiecare clipa din exilul nostru.

— Oricum, mie mi se pare preferabil.

— Nicidecum! se repezi contesa. Anthea este o fată buna. Odată şi odată trebuie să te

însori şi chiar dacă familia Forthingdale este săracă, este de vita aristocratica la fel ca tine. Gândeşte-te că va trebui să ai un moştenitor şi în privinţa asta Anthea va fi o ducesa demnă de încredere.

Nu era nimic de contestat în spusele ei şi totuşi ducele renunţă cu greu la libertatea lui. Nu se gândise serios la însurătoare, crezând ca mai putea amâna câţiva ani acest pas. Parca citindu-i gândurile, Delphine îl consola cu blândeţe:

— Îmi pare rău, dragul meu! Realmente nu exista alternativă.

Ducele se uita din nou la caricatura care provocase toată încurcătura şi nu se putu abţine să admire asemănarea lui cu leul şi a contesei cu pisica roşcată. Desenul era executat cu măiestrie şi inteligenta şi dovedea

un ascuţit simt de observaţie. Şi chiar de aceea era atât de incisiv, iar mania contelui la vederea sotiei lui ironizate în mod public, i se părea justificată.

— O vei face, Garth, nu-i aşa? o auzi el pe contesa cu o undă de nelinişte în glas. Este singurul mod în care ne putem salva amândoi.

— În cazul ăsta… da, o voi face! murmura el resemnat.

Anthea era în bucătărie şi întindea aluatul pentru plăcinta pe care o făcea pentru cina. Avea în faţa un sort mare, alb, şi fiindcă înainte cu o zi îşi spălase parul, era legat cu o basma.

Toate fetele ştiau să gătească foarte bine căci dădaca lor le învăţase multe din secretele artei culinare încă de când erau mici. Acum însă erau. Plecate; Chloe şi Phebe la lecţii, iar

Thais o însoţea pe lady Forthingdale la Doncaster.

În timp ce lucra, Anthea se gândea cu satisfacţie ca acum, având bani destui, îşi puteau permite s-o cheme pe doamna Harris din sat, de două ori pe săptămână, pentru o curăţenie temeinica. Asta era partea de gospodărie care le displăcea şi Thais făcea totdeauna tot posibilul ca să se eschiveze. Lady Forthingdale era prea aeriana ca să-şi dea seama şi să-şi pună întrebări în legătură cu sursa veniturilor lor suplimentare care făceau posibil un astfel de lux.

Zâmbi mulţumită ştiind ca pe masa aştepta un plic gros adresat doamnei Humphrey la Londra, în care mai erau trei caricaturi. Era destul de dificil să le facă şi să le tina ascunse de mama ei. Se scula de

dimineaţă devreme sau aştepta ca mama ei să se culce pentru a nu fi surprinsa lucrând, încă avea proaspete în memorie câteva scene nostime la care asistase şi se grăbea sa le transpună pe hârtie.

— Spune-ne despre desenele pe care le-ai vândut, o rugase Thais. Ce reprezentau?

— Nu-i nevoie să vă spun, le veţi vedea şi voi căci doamna Humphrey îmi va trimite cate un exemplar din fiecare, imediat ce vor apărea. De altfel, credeţi-mă că am şi uitat care erau. Când le-am desenat m-am gândit numai să vă distrez pe voi şi în niciun caz să le vând, iar când i le-am oferit doamnei Humphrey, am crezut ca va alege unul, cel mult două, pentru care să-mi dea vreo lira. Va daţi seama ce zăpăcita am fost când am auzit ca le vrea pe toate, iar când mi-a spus că-mi da zece lire pe

fiecare, m-am pierdut cu totul.

— Ai fost o norocoasa! o lauda Chloe. Mă întreb cum de ţi-a oferit o sumă aşa de mare pentru nişte desene de care ne-am fi amuzat noi, nişte biete fete de la tara?

Aluatul era gata şi Anthea îl aşează într-o tava împreună cu umplutura de carne de pui. Deschise uşa cuptorului de la soba de gătit şi se întreba dacă vreuna dintre prietenele elegante ale naşei sale era capabila măcar să fiarbă un ou. Şi le imagina cu mănuşi fine din dantela şi cu bijuterii strălucitoare, printre oale şi cratiţe, şi zâmbi gândindu-se ca scena ar putea fi subiectul unei caricaturi.

La uşa de la intrarea din fata se auzi o bătaie hotărâtă. Putea fi curierul cu o scrisoare de la marchiz, pe care o aştepta deja cu nerăbdare. Fără să-şi dea osteneala să-şi

scoată sortul şi baticul de pe cap, alerga din bucătărie prin hol şi deschise uşa larg.

Scoase un ţipăt scurt şi rămase împietrita de uimire văzând cortegiul falnic din faţa casei. Chiar în faţa intrării se oprise o trăsură luxoasa trasa de patru cai. În urma ei erau doi servitori calare în livrele albastre cu fireturi aurii şi mai în spate, tocmai se oprea încă o căruţă de călătorie încărcată cu bagaje, escortata şi ea de încă alţi doi călăreţi.

Văzându-i uluiala, valetul care bătuse la uşa şi stătea acum ţeapăn în aceeaşi livrea pe care Anthea o mai văzuse undeva, i se adresa pe un ton sec, oficial:

— Înălţimea Sa ducele de Axminster doreşte să vorbească cu lady Forthingdale. Este înălţimea Sa acasă?

Fără a aştepta răspunsul care nu mai

venea, ducele coborî din trăsură şi se apropie de Anthea.

— Iartă-mi apariţia neaşteptată, domnişoară Forthingdale. Presupun că este o surpriză să mă vezi.

— O… surpriza? bâigui ea prosteşte, ca în transa.

— I-am scris mamei tale acum trei zile, dar se pare ca din cauza postei noastre lamentabile, scrisoarea n-a ajuns încă.

Privirea lui se opri o clipă pe batic apoi coborî la sort şi Anthea se îngrozi ce impresie făcea.

— Nu… nu, îngăimă ea. Mama… n-a primit nimic… şi acum. E plecata.

— Sper totuşi ca voi avea plăcerea s-o văd. Anthea îşi redobândi cât de cât calmul şi-şi aminti bunele maniere atât de bine ştiute.

— Vă rog să poftiţi în casa.

— Mulţumesc.

Ducele intra în hol şi în urma lui Anthea, care îşi smulse basmaua din cap. Îl conduse în salonul curat şi ordonat în care prin cele trei ferestre mari, deschise larg spre grădina, pătrundea aerul înmiresmat cu parfumul florilor. Îi arata un scaun şi ducele se aşează.

— Sunteţi probabil în drum spre cursele de cai de la Doncaster, găsi ea de cuviinţă să spună. Alt motiv al trecerii lui pe aici nu-şi putea imagina.

— Aveam într-adevăr intenţia sa înnoptez la lordul Doncaster care îmi este un var mai îndepărtat, dar cursele au loc abia peste o lună.

— Aşa e… am uitat.

— Într-un fel e mai bine ca lady

Forthingdale nu este aici, voi putea să mă explic direct.

— S-a explicaţi ce?

— Motivul vizitei mele… Anthea se uita cercetător la el, bănuind că avea vreun mesaj de la nasa ei. După o scurta ezitare, ducele continuă: în scrisoarea care ar fi trebuit să ajungă pana acum, îi ceream mamei tale mana ta.

Anthea făcu ochii mari, ca la auzul unei enormităţi, şi simţi ca pământul i se clatină sub picioare.

— Nu… nu cred că… înţeleg.

— Domnişoara Forthingdale, te rog să fii soţia mea.

— Este cumva… o glumă?

— Te asigur că sunt foarte serios.

— D-dar… n-nu se poate… adică nu e…

posibil.

Se străduí să-şi stăpânească bâlbâiala şi adaugă: de ce vreţi să vă fiu sotie?

— Este timpul să mă căsătoresc şi la Londra, când ne-am cunoscut, mi s-a părut că eşti tocmai potrivita pentru asta.

Anthea se ridica brusc în picioare.

— Nu-mi pot imagina, înălţimea Voastră, că aţi fi vrut să mă jigniţi, dar. Nu pot să cred că va aşteptaţi să accept o propunere atât de ciudata şi neaşteptată.

— De ce nu? Sunt considerat o partida extrem de acceptabila.

— Sunt conştientă de asta, dar… trebuie să fiţi şi dumneavoastră conştient că Sunt motive pentru care nu pot agrea o astfel de I-idee.

Îşi dădu seama că se bâlbâia din nou din

cauza emoţiei şi se străduí cu disperare să exprime ceea ce gândea.

Ducele tăcea şi după o clipă, ea reuşi să continue. N-nu cred că Mai avem ce să ne spunem şi cum. Mama va lipsi mai multe ore. Nu e cazul să mai aşteptaţi.

Dorea cu disperare ca el să ia în considerare îndemnul ei şi să plece. Era sigura ca dacă ar fi vorbit cu mama ei i-ar fi fost foarte greu să-i explice un refuz fără a o implica pe Delphine. Era hotărâtă să-i rămână loiala, aşa cum promisese, şi acum se bucură că se nimerise să fie singura acasă.

— Vă rog să plecaţi, insista ea.

— Bine. Acum cred că ar fi fost mai bine să fiu sincer cu tine din prima clipa, domnişoara Anthea!

— Cum adică?

— N-am intenţionat să-ţi spun motivul real al cererii mele, dar vad că este singura cale de a te face să înţelegi nu numai necesitatea, dar şi urgenta acceptării ei.

— Nu înţeleg ce spuneţi! Să vă fie clar, înălţimea Voastră, ca nimic nu mă face să accept să vă fiu sotie şi ca să evitam explicaţiile delicate şi inutile cu familia mea, ar trebui să plecaţi imediat.

Anthea arunca o privire la ceasul de pe marginea căminului şi observa cu uşurare că era abia ora două. Însemna ca în afara unei situaţii imprevizibile încă cel puţin o oră, Chloe şi Phebe nu aveau cum să se întoarcă în sat. Îşi imagina reacţia lor dacă ar fi găsit suita ducelui aşteptând în faţa casei lor.

— Mi s-a părut ca tii în oarecare măsură la nasa ta, domnişoara Anthea, spuse ducele

privind-o pe sub sprâncene, provocator.

— Desigur, aşa este.

— Atunci în cazul în care ai putea s-o salvezi dintr-o situaţie foarte neplăcută, dintr-un scandal care ar putea să-i distrugă complet viaţa, ai fi dispusa s-o ajuţi?

— Bineînţeles… dar cum as…

— Contele de Sheldon o ameninţă foarte serios cu divorţul şi cu citarea mea drept complice la adulter. Ducele aruncase vorbele cu răceală, fără niciun menajament.

— Vai, sărmana Delphine! De ce să facă contele aşa ceva? Ce s-a întâmplat? se precipita ea sincer neliniştită de spusele lui.

— Bănuiesc că ai văzut acele insultătoare desene pe care contele le colecţionează. Unul dintre ele, apărut recent, ne înfăţişează pe nasa ta şi pe mine într-o manieră pe care

contele n-a putut-o trece cu vederea. Anthea făcuse din nou ochii mari, îngrozita de fiecare cuvânt al lui, abia putând respira. Singurul mod în care Delphine a putut să-l oprească să-şi traducă în fapt ameninţările a fost să-i spună ca motivul pentru care am fost văzut atât de des în compania ei, este intenţia mea ferma de a mă căsători cu tine.

— Şi… el a… crezut? îl întrerupse Anthea cu glas abia perceptibil.

— A fost de acord să accepte o atare explicaţie, cu condiţia să se dovedească grabnic adevărul ei, adică să fim rapid căsătoriţi.

Anthea făcu câţiva paşi pana în faţa ferestrei şi se uita în grădina cu ochii goi, fără să vadă nimic. Nu-i venea să creadă ca ceea ce auzise era adevărat. Îşi amintea cum marchizul

îi spunea ca o caricatură buna făcea lumea sa rada fără să facă niciun rău şi iată ca acum chiar caricatura ei provocase o dramă. Caricatura ei, pe care o făcuse imediat după ce-şi dăduse seama de adevărata relaţie dintre duce şi contesa, când îl surprinsese intrând noaptea în casa ei ca un hot. Îl înfăţişase arogant, aşa cum se purtase cu ea în seara petrecută la Almack’s, şi nu-i pasa dacă prin asta l-ar fi rănit. Regreta însă ca provocase suferinţa şi nefericirea naşei sale, care fusese generoasa şi care ar fi meritat numai gratitudinea ei. Şi acum. Afla ca singurul fel în care-şi putea arata gratitudinea era să se mărite cu ducele.

Era sigura ca ameninţarea contelui era foarte serioasa. În luna pe care o petrecuse în casa lui, realizase ca nasa ei era înfricoşată de

el iar servitorii vorbeau de el cu teama şi respect, ca şi cum ar fi fost în permanenta prezent.

— Dacă vei face asta pentru nasa ta, îl auzi ea pe duce aproape, în spatele ei, te asigur nu numai de extrema ei recunoştinţa dar şi de a mea.

— Dar cum… cum am putea noi… să fim căsătoriţi… având în vedere ca?

— Nu văd nicio dificultate în asta.

Era o undă de provocare în spusele lui şi Anthea îşi dădu seama că într-adevăr oricare fata l-ar fi acceptat ca soţ, iar reticenta ei era cauzată de faptul ca ştia de relaţia lui intima cu o alta femeie. Era de asemenea conştientă ca dacă şi-ar fi găsit un soţ la Londra, aşa cum dorise, aproape sigur ar fi avut şi acela, în trecutul lui, iubirea sau iubirile apuse ale altor

femei.

Îi veni din nou în minte caricatura pe care cu atâta nesăbuinţa o lăsase printre celelalte. Fusese o imprudenta ale care-i consecinţe era nevoită să le suporte acum. Era însă prea târziu să-şi facă reproşuri şi inutil să se învinovăţească.

— Nu pot să cred că eşti atât de lipsită de suflet încât să n-o ajuţi pe nasa ta, încerca el să-i zdruncine hotărârea. Sau poate e nevoie să îngenunchez în faţa ta, să te implor?

Argumentele lui, dar mai ales sentimentul de vinovăţie şi dorinţa de a şi repara greşeala îşi făcuseră deja efectul şi Anthea se întoarse brusc spre el şi-i spuse precipitata:

— Nu este nevoie de aceste gesturi teatrale, înălţimea Voastră! Aţi fost în cele din urma sincer şi voi fi şi eu sincera. N-aş vrea să

mă mărit cu dumneavoastră, dar având în vedere împrejurările. Îmi este imposibil să refuz.

— M-am aşteptat… am sperat să fii raţională şi te asigur, domnişoară Forthingdale, ca voi face tot posibilul să fii fericita. Anthea îi întâlni privirea şi citi în ochii lui sinceritate şi hotărârea de a se ţine de cuvânt. Doreşti probabil să-i comunici personal noutatea mamei tale, continua el după un moment de tăcere. Sper că mă va primi mâine, după-amiaza, să discutam toate detaliile nuntii.

— Da, aşa ar fi… cel mai bine.

— Atunci, îmi voi continua călătoria, dar înainte de a pleca vreau să-ţi mulţumesc sincer că mi-ai acceptat propunerea. Atât eu cât şi contesa vom şti să fim recunoscători căci ne-ai salvat dintr-o situaţie care ar fi provocat multă

neplăcere şi nefericirea atâtor oameni.

Anthea înţelese că se referea atât la familia contesei, cât şi la familia lui. Îşi înclina cu gratie capul apoi îl privi în faţă, arătându-i că nu mai era nimic de spus.

Ducele se întoarse să iasă şi observa pe unul din pereţi portretul lui sir Walcott.

— Este tatăl tău, nu-i aşa?

— Da.

— După cum văd, a fost cavalerist.

— Într-adevăr.

— Mi-a spus contesa că a murit. S-a întâmplat cumva la

Waterloo?

— Da.

— Am văzut acea şarjă a cavaleriei. A fost magnific! Nu cred că mai exista aşa ceva în analele istoriei engleze.

— Aţi fost şi dumneavoastră la Waterloo?

— Am fost. Vom vorbi cândva despre asta. Aş vrea să aflu şi alte lucruri despre tatăl tău.

Anthea observa că se străduia să fie amabil, cu toate astea, ea îşi simţea sufletul îngheţat. Îl însoţi prin hol pana la intrare şi deschise larg uşa, inspirând adânc în piept aerul de afara.

Suita ducelui în livrelele strălucitoare alcătuia o pata de culoare vie, care părea să nu aibă nimic în comun cu căsuţa sărăcăcioasă lângă care se oprise. Abia acum îşi observa şi sortul şi-şi dădu seama că tot atât de sărăcăcioasă părea şi ea pe lângă bărbatul înalt, chipeş şi elegant care-i stătea alături.

— Ne vom revedea mâine, îi spuse el.

Ea îi întinse mana şi ducele o duse la buze şi i-o sărută. Făcu câţiva paşi spre trăsura şi-şi

ridica în aer, în chip de salut, pălăria înalta. În aceeaşi clipa toţi servitorii şi valeţii care: şi ocupaseră deja locurile în cortegiu făcură la fel.

Cu un salt elegant, ducele sari în trăsură şi în aceeaşi clipa caii se încordară şi porniră în viteza pe sub ramurile joase ale stejarilor care mărgineau drumul.

Anthea se uita în urma lor, apoi intra în casa şi după ce închise uşa îşi acoperi faţa cu mâinile. Era oare adevărat? Nu cumva visase? Cum ar fi putut bănui ca doar o singură, biata caricatura putea cauza atâta bătaie de cap şi s-o bage într-o încurcătură atât de fantastica?

Ca electrizată, alerga în camera de studiu, înşfăcă plicul de pe masa şi-l rupse cu furie în bucatele. Înţelegea acum cât de naiva fusese când crezuse ca putea caricaturiza oamenii

fără nicio repercusiune. Îşi aminti cu groaza ca şi alte caricaturi puteau stârni scandal şi ofense, căci lordul Alvanley sau colonelul Dan Me Kinnon erau inconfundabili în situaţiile ridicole în care îi reprezentase.

Se gândi că trebuia să alerge la Londra, să încerce s-o convingă pe doamna Humphrey să oprească publicarea măcar a acelor caricaturi care nu apăruseră încă, dar îşi dădu seama că n-ar avea niciun rezultat. Doamna Humphrey era o femeie de afaceri şi n-o interesa decât reuşita afacerilor ei.

Singura ei şansă era ca nimeni să nu afle vreodată cine este autorul. Se îngrozi la gândul ca ducele sau nasa ei ar putea afla adevărul. Simţi că e prinsă într-un vârtej ameninţător şi începu s-o doară capul. Cum putea oare să suporte o viaţă întreaga ameninţarea,

împreună cu aroganta viitorului ei soţ?

Auzi voci în hol şi înţelese ca Chloe şi Phebe se întorseseră.

Capitolul 5

Întreaga familie rămase mută de uimire când Anthea anunţă ca urma să se mărite cu ducele de Axminster. Fetele începură apoi să ţipe, să chicotească şi să vorbească toate deodată în emoţia generală declanşată de o veste atât de senzaţională.

— Ducele de Axminster! auzi, draga! Abia dacă l-ai pomenit în scrisori! De ce nu ne-ai spus nimic, măcar când ai ajuns? Cum ai putut să tii secreta o astfel de veste?

Scrisoarea ducelui sosi a doua zi, dar după ce acesta făcuse deja cunoştinţă cu toată familia, Anthea se aştepta să fie antipatizat, dar spre surprinderea ei, le fermeca şi le

cuceri pe fete şi pe mama ei…

— Este atât de frumos! Exact cum trebuie să fie un duce, şoptise Chloe, tulburata.

— Cred că e mai romantic decât oricare dintre eroii despre care am citit în romane, a fost de părere Thais.

— A spus atâtea lucruri frumoase despre tatăl vostru, suspina lady Forthingdale. Sunt sigură, Anthea, că este exact soţul pe care l-ar fi ales şi tata dacă ar fi trăit.

În acelaşi timp, Anthea se forţa sa nu izbucnească în plâns şi să nu strige în gura mare ca totul era o minciună, ca ducele n-avea niciun sentiment fata de ea şi dacă ar fi avut de ales nu s-ar fi măritat în ruptul capului cu el.

Se simţea însă vinovata şi se temea să fie descoperita, şi asta o făcea să-şi joace în continuare rolul.

Ducele se purtase într-adevăr foarte frumos cu mama ei şi cu fetele şi se dovedise deosebit de atent şi grijuliu. Deoarece ştia că sunt sărace, adusese o mulţime de delicatese gata preparate şi poruncise valeţilor lui să servească la masă.

Pentru prima dată, Thais, Chloe şi Phebe mâncară pateu de gaşcă, cap de mistreţ la tava şi mezeluri aromate care semănau prea puţin la gust cu mâncărurile pe care ştiau ele să le facă, din reţetele dădacei.

Fructele exotice, pe care ducele le adusese din serele lordului Doncaster, ciocolata fina şi bomboanele umplute erau atât de scumpe încât nu şi le permiseseră niciodată pana atunci.

Ducele pusese pe degetul Antheei un inel de logodna cu diamant, fără îndoiala din

colecţia familiei Axminster, pe care toate, inclusiv Anthea, îl admira fără rezerve.

Nu se ştie cum, ducele descoperise ca viitoarea lui soacra avea slăbiciune pentru poezie şi-i cumpărase din cel mai scump magazin din Doncaster un volum de versuri, superb, legat în piele, cu care îi cuceri inima.

Chloe ajunse pe culmile extazului când, aflând de pasiunea ei pentru cai, ducele îi promise că-i va dărui unul din caii lui şi că-i va da şi un slujitor să se ocupe de instruirea lui. Era atât de fericita încât îşi arunca braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută pe obraji. Thais primi un colier iar Phebe o cutie cu migdale zaharate.

Toate erau încântate şi entuziasmate şi văzându-le, Anthea se gândi cu dispreţ ca ducele îi mituia familia la fel cum contesa o

mituise pe ea când îi aflase secretul. Îi venea să-i spună că nu mai era nevoie să se străduiască, pentru ca deja acceptase să facă ceea ce voia el.

Anunţară oficial logodna şi trimiseră o notiţă cu acest eveniment ziarului „Gazeta londoneza”. A doua zi, ducele se întoarse la Londra, spre bucuria şi uşurarea ei.

Curiozitatea şi atenţia brusca a vecinilor se dovedi greu de suportat. Acum că se ştia că ea se va mărita cu ducele, toţi pretindeau ca le sunt cunoştinţe apropiate sau prieteni. Unii despre care nu ştiau nimic le trimiteau salutari şi felicitări; şi invitaţii la baluri şi petreceri soseau în fiecare zi din tot ţinutul.

— Vai, ce oameni drăguţi! exclamă lady Forthingdale încântată.

— Drăguţi?! Nu sunt deloc drăguţi, mama!

Sunt oameni interesaţi care încearcă să profite de faptul ca voi fi soţia unui duce. Înainte nu ne dădeau nicio atenţie. Ai uitat?

— Credeau probabil că suntem încă în doliu.

— Mama, tu i-ai găsi scuze şi l-ai ierta chiar şi pe diavol! Eu una însă, as arunca în foc toate invitaţiile lor şi nici nu m-aş obosi să le răspund.

— Vai, draga mea! Asta ar fi foarte nepoliticos şi chiar dacă tu şi înălţimea Sa nu vreţi să-i onoraţi cu prezenta, pentru Thais şi mai târziu

Chloe va fi un avantaj să fie invitate în viitor.

— În viitor vor fi oricum invitate, mama!

În paralel cu aceste invitaţii începură sa sosească şi cadouri de nunta.

— Mama, cunoşti familia Leighton? întreba Anthea scoţând dintr-un pachet două candelabre.

— Pe moment, nu-mi amintesc numele lor. Poate că sunt prieteni de-ai ducelui.

— Pachetul îmi este adresat şi este trimis din Yorkshire.

— În cazul ăsta trebuie să le trimitem o invitaţie şi lor.

— Nu va încăpea atâta lume în biserica…

Ştia că orice ar fi spus era inutil, căci mama ei le va trimite precis invitaţia pentru nunta.

Anthea sperase să se mai întârzie cu nunta dar contesa urgenta ceremonia pentru a anihila cât mai curad posibil suspiciunile contelui.

Ziua nuntii a fost stabilita în a doua

săptămână a lunii iulie şi contesa îi scrise ladyei Forthingdale ca dorea să-i dăruiască Antheei rochia de mireasa şi un trusou complet, iar surorilor ei, rochii de domnişoare de onoare.

Fetele au fost entuziasmate de aflarea acestor vesti şi nu mai discutară decât despre asta.

Cel care adusese aceste vesti era chiar ducele care revenise în Yorkshire.

A ajuns acasă la viitoarea lui sotie după-amiaza târziu, când toate se strânseseră în salon pentru a o asculta pe lady Forthingdale recitând din ultimul poem pe care-l scrisese pentru a celebra căsătoria Antheei. Începuse primul vers când se auziră bătăi la uşa de la intrare. Anthea bănuia că era el, dar o lasă pe Chloe să se repeadă sa deschidă uşa şi ţipetele

ei de bucurie confirmară că nu se înşelase.

Ducele intra în salon, elegant şi falnic, cu aerul atotputernic al unui cuceritor şi sărută mana ladyei Forthingdale apoi se întoarse spre Anthea. Ea făcu o reverenţă dar îşi ţinu ochii plecaţi pentru a-i arata că nu se bucura de prezenta lui. Răceala ei nu-l tulbura pe duce, care-i înmâna ladyei Forthingdale scrisoarea contesei.

— Ce drăguţă el Câtă generozitate! exclamă ea copleşită de darurile contesei.

— Şi eu v-am adus cate ceva, le anunţă el şi zâmbi când observa sclipirea ochilor lor.

— Migdale zaharate! sari Phebe împreunându-şi palmele.

— Şi migdale, confirma ducele. Găsiţi totul în hol. Este şi un cadou special pentru tine, mama!

Phebe alergase deja şi tipa încântată.

— Veniţi să vedeţi! Vino mama!

Protestând pe jumătate, lady Forthingdale se lasă condusă de Chloe şi Thais spre hol.

— Am ceva şi pentru tine, Anthea, îi spuse el rămânând în urma lor.

— Nu era deloc nevoie de ceva.

Realiza imediat că fusese nepoliticoasa şi se înroşi. Ducele scoase din buzunar o cutioara fina pe care o deschise şi i-o întinse. Pe suportul de catifea era un inel superb cu mici diamante în centrul cărora strălucea un rubin misterios.

— Cred că rubinele ţi se potrivesc foarte bine… Acest inel este numai al tău, nu face parte din colecţia familiei.

Îi luă mana stângă şi-i puse inelul pe degetul mijlociu. Anthea simţi la atingerea

mâinii lui un fior ciudat care-i străbătu tot trupul.

— Îţi… mulţumesc, reuşi ea să spună.

— Sper să-ţi aducă numai fericire!

Anthea ar fi vrut să adauge ca nici bijuteriile şi nici oricare alte daruri nu puteau face asta. Era sigura ca fericirea trebuia să vină din inima, din iubire. Dar nu credea ca el va înţelege asta.

Oricum n-ar fi avut timp să spună nimic căci fetele, după ce-şi luară darurile, năvăliră gălăgioase în salon.

Lady Forthingdale primise o colecţie întreaga de cărţi noi ale unor autori contemporani; Chloe un costum şi o cravaşă de călărie, Thais – un sal oriental, de mătase, iar Phebe, în afară de migdale, o mulţime de bibelouri amuzante.

Anthea se întreba cine alesese oare acele cadouri şi-şi imagina ca ducele avea desigur secretari şi servitor capabili să rezolve orice problemă mondena. Îşi aminti că adusese scrisoarea contesei, aşadar se văzuseră. Probabil ca fiind anunţată oficial logodna, contele era, cel puţin parţial, satisfăcut. Sau poate se vedeau în continuare pe furiş neputând renunţă la dragostea lor?

Nu-şi putea imagina ce simţea contesa în legătură cu căsătoria bărbatului pe care-l iubea. Punându-se în situaţia ei, îşi dădu seama că ar fi fost geloasa pana la disperare. Dar nu! Cum să fi fost contesa geloasa când mireasa era o biată fata de la tara? Un şoarece de tara!

Anthea se uita în oglinda şi se gândi cu satisfacţie ca nicipdata nu arătase atât de atrăgătoare, atât de frumoasă. Aproape nu-i

venea să creadă ca imaginea pe care o vedea era reflectarea propriei ei persoane.

Rochia de mireasa, trimisa de la Londra de nasa ei. Era desăvârşită şi fără nicio îndoială, putea fi rochia ideala pe care orice femeie ar fi visat-o pentru cel mai important moment al vieţii.

Pe cap, Anthea avea un voal de dantela, o moştenire de generaţie în familia ducelui, iar deasupra lui era prinsă o diadema de diamante în forma de ramura înflorita, care strălucea la fiecare mişcare.

Era gata şi aşteptând să meargă la biserică, îşi spuse ca ducele îşi jucase bine rolul. Nici cel mai atent observator din afara n-ar fi suspectat ca mariajul lor era regizat. Şi cu atât mai puţin mama şi surorile ei, care erau convinse ca cei doi viitori soţi se îndrăgostiseră

la prima vedere.

Se uita la ceasul de pe marginea căminului. Mai erau câteva minute. În hol o aştepta colonelul regimentului tatălui ei, care venise special pentru a conduce mireasa la altar şi a ţine astfel locul bunului sau prieten dispărut.

La început. Anthea se simţise intimidata, chiar îngrozita de ceremonia care urma să aibă loc. Îşi redobândi curând calmul, gândindu-se că nu era cazul să simtă nimic. Juca şi ea un rol într-o piesa. Practic era un manechin fără identitate care servea interesele ducelui şi ale femeii pe care el o iubea. Şi pentru asta nici nu trebuia să nutrească vreun resentiment. Ea însăşi era vinovata şi nimeni altcineva nu putea fi blamat pentru asta.

Chiar cu o zi înainte, primise de la

doamna Humphrey, conform înţelegerii stabilite, o copie a caricaturii „Dragostea pisicuţelor” şi încă a uneia care apăruse simultan. Le-a luat şi le-a ars imediat în soba de gătit din bucătărie şi la fel a făcut cu scrisorile pe care le trimisese de la Londra, care aveau schiţe amuzante. Voia sa distrugă astfel orice probă a talentului ei”, orice legătură care s-ar fi putut face între ea şi caricatura fatala. De asemenea, le implora pe fete să jure ca nu vor sufla o vorbă despre desenele ei.

Ceasul batu ora prânzului. Era timpul să pornească. Din cauza ca locuinţa lor era prea mica pentru atâţia musafiri, recepţia urma să se tina la reşedinţa lordului Doncaster, unde de altfel, fuseseră găzduiţi toţi invitaţii ducelui. Era cam la o oră distanta cu trăsura de la

biserică şi de aceea, ducele hotărâse ca el şi mireasa sa nu mai participe la recepţie, având în vedere ca plecau imediat în călătorie de nunta. Urmau să se întoarcă singuri, să ia un prânz intim, să-şi îmbrace hainele de călătorie şi să pornească îndată. Toţi ceilalţi participanţi la cununie urmau să plece la reşedinţa Doncaster unde-i aştepta un festin somptuos încununat cu un enorm tort de nunta.

— Cum poţi să renunţi la aşa ceva? o întreba Chloe pe Anthea.

— Nu fi prostuţă, interveni Thais. Arde de nerăbdare să fie singura cu soţul ei. Aşa as face şi eu.;. Adaugă ea chicotind şmechereşte.

Îşi lua buchetul de trandafiri şi se mai uita o dată în oglinda. Diamantele din diadema scânteiară iar razele soarelui care pătrundeau prin fereastra o învăluiră într-o aura

strălucitoare, ca o binecuvântare.

Hotărâtă să rămână calma, se întoarse şi porni spre ieşire.

— Este doar un rol într-o piesa, murmură ea pentru a-şi face curaj. Singurul lucru care contează este să dovedesc că sunt o actriţă competenta!

Ducele şi ducesa de Axminster ajunseră la conacul contelui Arksey puţin după ora cinci.

Situat într-un parc întins, era o mostra de arhitectura elisabetana.

— Pare enorm! remarca Anthea când trăsură trasa de cei patru cai se apropie, părăsind malul lacului.

— Prietenul meu, Arksey. A tot adăugat cate o aripa, pe parcursul anilor, explica ducele. Chiar recent a redecorat mai multe

camere, aşa că sunt aproape sigur că o să-ţi placa.

— Precis va fi mai comod decât un han al postei. Dacă n-am fi avut aceasta alternativă, am fi fost nevoiţi să înnoptam într-unul din ele.

— Ah, le urăsc! Sunt groaznice!

— Când am venit la Londra cu diligenta, am petrecut o noapte astfel.

— Parca ai fi fost Cenuşăreasa!

În faţa intrării îi aşteptau servitorii şi din nou Anthea avu senzaţia că juca într-o piesa de teatru. O camerista o conduse în dormitorul în care, cum i s-a spus, odinioară dormise regina Elisabeta. Făcu o baie parfumata cu ulei de trandafiri şi îmbracă o rochie de voal. Alba, brodată cu fir argintiu.

Ducele o aştepta în salonul spaţios cu ferestrele şi uşa larg deschise spre terasa.

Stătea cu spatele spre ea şi Anthea îi admira ţinuta falnica, foarte potrivita pentru eroul din piesa în care se imagina.

El îi simţi apropierea şi se întoarse cu un zâmbet admirativ pe buze.

— Eşti foarte punctuala şi vreau să spun ca apreciez asta.

— Am pregătit eu însumi prea multe prânzuri, aşa ca nas putea să nu ţin seama de bucătar, care precis ar suferi să-şi vadă sufleul prăbuşit şi friptura arsa… Făcu câţiva paşi pe terasa şi privi încântată în grădină. Iubesc nespus de mult trandafirii. Cred că nimic nu e mai frumos decât o grădină englezeasca, aşa ca asta.

— Să înţeleg că ai fi preferat să rămânem în Anglia pentru luna de miere? întreba ducele care venise şi el aproape în urma ei.

— Nu, sigur că nu! Ştii cât de emoţionată sunt la gândul ca voi vedea câmpul de bătălie de la Waterloo!

— Da, vei vedea locul în care a murit tatăl tău… şi unde am luptat şi eu!

— Am înţeles că ai primit o medalie pentru asta.

— Da. Am să ţi-o arat când ne vom întoarce la Londra. Anthea se întoarse în salonul elegant şi bogat decorat care i se păru totuşi artificial şi încărcat.

— Nu mă pot abţine să-ţi spun ca rochia asta îţi vine de minune; şi asta pentru ca scoate foarte bine în evidenta colierul de rubine.

Anthea îşi duse mana la gât. Aproape ca uitase cutia pe care o primise de dimineaţă, în care găsise colierul magnific de rubine,

asortate cu inelul.

— Mă tem că nici nu ţi-am mulţumit, spuse ea fâstâcită. Este o scăpare pentru care-mi cer scuze, dar am fost prinsă de atâtea altele.

— Desigur! Nu face nimic, o linişti el îngăduitor. Nu te măriţi în fiecare zi.

— Din fericire.

Se simţi uşurată când majordomul anunţă ca cina este gata. Mâncară în sufragerie şi la sfârşit, când servitorii s-au retras, ducele ridica paharul cu şampanie spre ea.

— În sănătatea ta, Anthea. Ai fost grozava! Nu ştiu cine s-ar fi descurcat atât de perfect într-o situaţie atât de delicata.

Se simţi surprinsa de aprecierea lui şi mai ales de tonul foarte sincer. Se îmbujora şi întinse şi ea paharul spre el.

— Cred că meriţi să fii la fel de lăudat având în vedere ca nici tu n-ai fost mire de bunăvoie.

Ducele o privi printre gene şi după câteva clipe de tăcere, continuă:

— Amândoi suntem la începutul unui drum pe care avem multe de descoperit. Ştim foarte puţin unul despre altul pentru că n-am avut pana acum ocazia sa ne cunoaştem. Surorile tale, chiar fără să vrea, sunt nişte păzitoare straşnice!

— Am crescut şi am fost mereu împreună. Cred că acum îmi simt deja lipsa; ar fi fost încântate să rămânem împreună toată viaţa.

— Aş fi fost un caz unic în istorie dacă aş fi plecat în Franţa, în călătorie de nunta, nu numai cu mireasa dar şi cu cele trei surori ale ei! râse ducele bine dispus.

— Ar fi dorit să vadă locul bătăliei.

— Le voi aduce şi pe ele, poate altă dată.

Vorbea probabil convenţional, gândindu-se ca după ce se vor fi îndeplinit toate formalităţile căsătoriei, îşi va lăsa sotia la tara iar el se va întoarce la viaţa de distracţii de dinainte. Anthea se întrista presupunând o astfel de perspectiva. Se ridica de la masa şi se îndrepta spre salonul luminat cu candelabre de cristal. Începu să se plimbe admirând obiectele de arta expuse în vitrine: tabachere, pietre preţioase, miniaturi, porţelanuri de Dresda şi desigur, portretele contelui Arksey.

— Am şi eu la reşedinţa mea astfel de comori. Ti le voi arata şi sper că-ţi vor plăcea.

— Mama ne povestea că nobilii bogaţi au astfel de obiecte; dar îmi era greu să mi le imaginez fără să le fi văzut.

— Aşa e, dar… asta nu tine numai de imaginaţie; e o chestiune de simţire.

— Într-adevăr. Când citeam despre emoţii, despre tristeţe, fericire, extaz şi desigur dragoste, încercam să-mi imaginez aceste trăiri şi nu reuşeam pe deplin fără să le fi simţit.

— Ai fi fost dezamăgită!

— Dezamăgită?

— Mai ales în ceea ce priveşte dragostea… Anthea îl privi derutata, fără să-l înţeleagă prea bine.

— Eu cred că e minunat să fii îndrăgostită, afjrma ea cu hotărâre.

— De obicei, realitatea este sub nivelul aşteptărilor.

— Nu trebuie să-mi spui asta. Înseamnă ca n-ai iubit cu adevărat. Mama ne spunea ca

dragostea ei pentru tata a fost mai frumoasa şi mai intensa decât şi-ar fi putut imagina.

Poate că a fost cea mai norocoasa, remarca el cu oarecare tristeţe.

După ziua atât de plina, Anthea se simţi obosita.

— Aş dori să merg să mă culc.

— Desigur. E chiar foarte bine căci mâine mai avem de parcurs o etapa lunga din călătoria noastră şi trebuie să ne sculam devreme.

Ducele o conduse pana în hol unde un valet îi înmână un sfeşnic cu lumânări. Făcu o reverenţă şi-i zâmbi ducelui, apoi urca scara spre dormitor. Aici o aştepta o camerista care o ajuta să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de noapte din dantela pe care tot nasa ei i-o trimisese de la Londra.

Se strecura în aşternutul imaculat al patului cu baldachin şi camerista se retrase după ce-i ura noapte bună. Se simţea foarte bine, era aproape fericita. Ofta uşurată la gândul ca totul se sfârşise cu bine. Ceremonia se desfăşurase fără probleme, mulţumindu-i pe toţi. Surorile ei fuseseră superbe în rochiile roz care le făceau să para nişte boboci de trandafiri, iar mama ei avusese ochii în lacrimi de fericire când ea şi ducele semnaseră în registrul parohial.

În cele din urma. Nici nu-i părea atât de rău ca desenase acea caricatura. Ducele se dovedise a fi un bărbat ponderat, deosebit de amabil, şi nu părea că-i va face viaţa amara în viitor. De privaţiuni scăpase cu siguranţă, şi în curând putea să se ocupe de viitorul surorilor sale, iar acum se bucură de senzaţia noua a

unei călătorii în străinătate.

Se întoarse pe o parte ca să stingă lumânările când auzi o bătaie uşoară în uşa şi în dormitor intra ducele. Purta un halat vişiniu care se potrivea foarte bine cu parul sau negru.

Anthea îl privi surprinsa în timp ce el se apropia de pat.

— Ce… este? De ce… ai venit?

— Nu mă aşteptai?

— S-a te aştept? întreba ea, părând într-adevăr derutată. Vrei să spui… nu se poate să…

Ducele se aşează calm pe marginea patului.

— Văd că eşti surprinsa, dar trebuie să vorbim despre căsnicia noastră.

— Ce să… vorbim? întreba ea enervata.

Îl privea cu ochii mari, alarmaţi. Parul

lung despletit îi cădea pe umeri scoţând în evidenta albeaţă gâtului ei fin, iar transparenta cămăşii de noapte nu ascundea linia delicata a sânilor.

— Ne-am căsătorit în împrejurări excepţionale, spuse el după câteva momente de tăcere, dar cred că vei fi suficient de înţeleaptă să realizezi că ar fi o mare greşeală ca această căsătorie să nu ajungă să fie normală.

— Cum adică… normala? întreba ea cu un glas aproape şoptit.

— Adică vreau să spun că suntem soţ şi sotie şi ar trebui să ne comportam ca un cuplu obişnuit.

— Vrei să spui… continua ea ezitând… ca… doreşti să te culci cu mine. Aici şi. Să facem dragoste?

— Aşa ar fi normal, Anthea! Exact aşa am asigura succesul căsniciei noastre.

— Dar… nu se poate! N-am putea… face asta!

— De ce nu?

— Deoarece… I se păru dificil să continue, pleca ochii în jos şi se opri.

— Anthea, eşti suficient de matura ca să înţelegi ca o sotie ocupa în viaţa unui bărbat o poziţie diferita fata de oricare alta femeie.

— Dar… tu iubeşti… o alta femeie!

A urmat iar o scurtă tăcere întrerupta de duce.

— Am impresia ca nu poţi uita ceea ce s-a întâmplat în acea noapte la Londra. Anthea făcu un gest de încuviinţare, după care el continuă: Ai avut ocazia sa te mişti în societate destul, pentru a-ţi da seama că majoritatea

bărbaţilor au înainte de a se însura, legături de un fel sau altul. De obicei soţiile lor, mai ales dacă sunt tinere ca tine, nici nu afla despre asta său. Se prefac ca nu ştiu. Între noi nu este nevoie de aceasta prefăcătorie.

— Eu… eu m-am măritat cu tine pentru ca… ştiam ca o ajut astfel pe nasa mea, dar nu m-am gândit nicio clipă că Vei dori să-ţi fiu. Sotie adevărată.

— Am sperat să nu gândeşti aşa…

— Cum ar fi posibil să nu gândesc aşa? Cum ar fi posibil să mă săruţi şi să nu te gândeşti la Delphine?

— Am presupus că vei fi rezonabila în legătură cu asta.

— Nu se pune problema să fiu rezonabila. Tu îi aparţii ei iar eu am considerat totdeauna josnice femeile care încearcă să cucerească

bărbaţii altor femei. Eu n-am să fac asta niciodată, aşa ca nici pe tine n-am să încerc să i te iau femeii pe care tu de altfel o iubeşti. Nu poţi fi al meu. Tu eşti al ei.

Încruntat, ducele se ridică şi se duse spre cămin, apoi reveni păşind nervos.

— Speram să nu priveşti astfel lucrurile şi să nu ai resentimente.

— Nu ştiu la ce te-ai aşteptat… ce fel de sentimente as putea avea? Pot să-ţi spun că te consider foarte atrăgător… Şi în plus, te-ai purtat atât de frumos cu fetele şi cu mama. Şi cu mine. Dar. Nu te iubesc! Cum as putea?

— Iubirea nu este neapărat necesară într-o căsnicie. Eşti sotia mea, porţi numele meu şi tot ceea ce doresc este să avem o. Viaţă normală.

— Asta numeşti tu viaţa normala? l Să

faci… dragoste cu mine şi. De fapt s-o doreşti pe Delphine?

— Of, Dumnezeule! exclamă el. Nu înţelegi ca din punctul de vedere al unui bărbat asta n-are importanta?

— Înţeleg… Dar tocmai fiindcă cu sunt… femeie, nu pot accepta să mă. Atingi, ştiind ca Iubeşti pe alta. Se simţi total epuizată şi dezamăgită când rostise ultimele cuvinte. Cu ochii în lacrimijncerca să-şi exprime regretul. Îmi pare rău. Îmi pare. Foarte rău. Ai fost atât de Drăguţ cu noi… Crede-mă… nu pot s-o fac! Realmente… nu pot! îl privi în ochi şi-şi puse mana pe braţul lui. Te rog să mă înţelegi. Voi face orice altceva mi-ai cere. Te voi asculta. Şi nu voi face niciodată vreo scena neplăcută. Te rog însă. Acum nu mă forţa.

Ducele o privi în ochi dar ea nu-şi coborî

privirea. Inima i se zbătea nebuneşte în piept şi gura i se uscase. Simţea că o dorea şi se lupta cu dorinţa ei.

— Bine, Anthea, spuse el într-un târziu. Să fie aşa cum doreşti. Voi dormi în cealaltă camera.

— Îţi… mulţumesc. Cu adevărat… îţi mulţumesc şi încearcă. Te rog. Să mă înţelegi. Ofta adânc şi-şi şterse lacrimile. Îl privi din nou şi clatină uşor, aprobator din cap. Eşti un domn. Chiar mai mult decât ştiam. Îi întinse mana şi el o duse la buze şi o sărută prelung, apoi se ridica în picioare. Sper că nu eşti foarte. Supărat pe mine.

— Poate sunt mai mult dezamăgit decât supărat.

Se întoarse, ieşi din camera şi închise uşa în urma lui.

Capitolul 6

Călărind din Bruxelles spre câmpul de bătălie de lângă

Waterloo, Anthea se simţea mai fericită ca oricând.

De câteva zile de când era permanent cu ducele, îi era tot mai uşor să-i vorbească, să-i spună ce simţea şi ce gândea.

În dimineaţa de după noaptea nuntii se simţise stânjenită dar îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală să păstreze distanta fata de el şi să ridice prin tăcere o barieră între ei.

Parcurgeau zilnic câte o etapa şi înnoptau la reşedinţa vreunui prieten de-al lui.

Cum ajungeau seara târziu şi plecau dimineaţa devreme, nu era timp pentru plictiseala. Căruţa cu bagaje îi însoţea, dar de obicei mergea înaintea lor, astfel ca găseau

totul pregătit când ajungeau.

Împreună cu cei patru călăreţi alcătuiau un cortegiu spectaculos care trezea admiraţia oamenilor din satele prin care treceau în goana şi Anthea, aşezată comod în trăsură, era măgulita sa le vadă reacţia.

La Dover, s-au îmbarcat pe unul din iahturile ducelui şi au traversat canalul pe o superba vreme însorită, cu o mare calma. Pentru ea era o noutate extrem de palpitanta iar entuziasmul şi verva ei erau molipsitoare şi pentru duce.

Ştia să fie foarte naturala şi se purta cu el ca şi cu o ruda foarte apropiata fata de care nu trebuia să aibă nicio rezerva. Era exuberanta şi glumea, reuşind să-l facă să rada de nenumărate ori. Anecdotele şi povestirile hazlii pe care ea le ştia de la marchiz îl distrau teribil

dar mai ales îi plăcea felul în care ea ştia sa întruchipeze caracterele, să joace rolul diverselor personaje despre care aducea vorba.

Ştia de acasă că avea şi acest talent, căci de mica îşi distra surorile imitându-i pe cei pe care-i cunoşteau, pe vicar, pe învăţător, pe dădaca sau pe oricare taran din sat.

Ascultând-o şi urmărind-o, ducele rămânea deseori cu privirea în ochii ei scânteietori, la buzele şi gropiţele din obrajii ei. Luna de miere se dovedea a fi pentru el o experienţă noua, interesanta şi plăcută.

La Bruxelles, descoperi în ea o eleva atenta şi receptiva care asculta cu ochii larg deschişi tot ce-i explica, apoi nu se mai oprea din a pune întrebări pertinente şi inteligente despre locurile pe care le vizitau.

Caii pe care îi călăreau erau acum

închiriaţi căci ducele nu-i trecuse peste canal pe ai lui.

Anthea avea o iapa blândă, docila, în schimb ducele calarea un armăsar vioi şi nărăvaş care încă nu era suficient de antrenat. Se zbenguia încercând permanent s-o ia spre marginea drumului şi ducele era nevoit să-l strunească încontinuu. Era o provocare care nu-i displăcea şi Anthea citea satisfacţia pe fata lui. Amândoi erau foarte eleganţi în costumele de călărie şi călătoria le făcea plăcere.

În Waterloo, ducele îi arata casa în care ducele şi ducesa de Richmond au dat un bal chiar înainte de marea bătălie.

— Eram de fata când ducesa l-a întrebat pe ducele de Wellington dacă el, în calitate de comandant al armatei, era de acord cu balul.

Nu numai că a fost de acord, chiar a încurajat-o şi a asigurat-o că nu era niciun pericol ca balul să fie întrerupt.

— Şi cum de-a fost ducele de acord cu aşa ceva?

— Wellington era de părere ca din punct de vedere psihologic era înţelept să arate că nu era îngrijorat în legătură cu războiul.

— Cred că avea dreptate. Aş fi vrut să fiu şi eu acolo, să-i văd pe toţi acei ofiţeri în uniformele lor.

— Într-adevăr a fost spectaculos. Au participat înălţimea Sa Prinţul de Orange, desigur, ducele de Wellington şi mulţi alţi ofiţeri din statul major, printre care şi eu. Eram lângă duce când a primit vestea ca prusacii, conduşi de mareşalul Blucher, care trebuia să ni se alăture, fuseseră atacaţi de Napoleon mai

devreme decât se aşteptau.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Era deja spre dimineaţă... Vestea a făcut rapid înconjurul sălii de bal şi majoritatea ofiţerilor au plecat în graba la soldaţii lor. Toţi doream să dăm cât mai repede piept cu duşmanul.

— Nu va era frica?

— Deloc. Era un moral foarte ridicat, toţi credeau cu tărie în victorie.

Lăsaseră în urma orăşelul şi erau deja aproape de câmpul de luptă pe care avusese loc bătălia. Anthea zări mulţi bărbaţi şi chiar femei care, împrăştiaţi, căutau prin iarba gloanţe, nasturi, insigne, pinteni sau bucăţi de uniforme pentru a le vinde apoi ca suveniruri. Se ştia că erau mulţi vizitatori care veneau în Belgia pentru a vedea locurile şi aceştia

cumpărau astfel de obiecte.

Pe Anthea însă, n-o interesa aşa ceva; dorea sa ştie cum se desfăşurase bătălia.

— Înainte de bal, povesti ducele, fuseseră trei zile mizerabile în care, uneori, a plouat torenţial. Soldaţii erau uzi pana la piele şi unii erau atât de înnoroiaţi încât nu li se mai vedea uniforma. Cam asta era situaţia când am aflat ca o parte din trupele lui Blucher fuseseră zdrobite iar restul se retrăgea spre Warre. Pentru a câştiga timp, ne-am retras şi noi spre nord, spre Bruxelles, sperând la o îmbunătăţire a timpului. Ploua încontinuu, pământul devenise o mlaştină fără sfârşit şi dacă noi eram murdari şi înecaţi în noroi, la fel erau şi francezii.

Am aflat mai târziu ca Napoleon era plin de încredere ca nu vom reuşi joncţiunea cu

prusacii timp de două zile şi a decis să pornească atacul asupra noastră.

Povestind, ducele împreună cu Anthea ajunseseră pe o culme, Saint-Jean, acolo unde Wellington avusese cartierul general. De acolo se vedea în depărtare, spre stânga fortul Siogres şi satele La Haye Sainte şi Hougoumont în faţă.

— Când şi cum a început de fapt bătălia? întreba Anthea emoţionată.

— Mai întâi au fost lupte disperate pentru Hougoumont pana pe la prânz, apoi în apropiere de La Haye Sainte, unde situaţia a devenit critica, Wellington a trimis în lupta brigada a nouăzeci şi două care rămăsese cu numai o mie patru sute de oameni după lupta de la Quatre Bras. Luptând la baioneta aceştia n-ar fi rezistat celor opt mii de francezi. Atunci,

asupra acestora s-a prăvălit cavaleria grea.

— Printre ei era şi tata! şopti Anthea pentru sine.

— În ţipătul ascuţit al goarnelor care sunau atacul, au năvălit asupra duşmanului într-un vârtej nebunesc, într-o şarjă cum n-a mai fost în cavaleria britanica. Ducele se opri o clipă şi Anthea îşi imagina dragonii cu coifurile lor înălţate, cu creste din coada de cal şi pene, iar ochii i se umplură de lacrimi. Au avansat adânc în liniile franceze zdrobindu-le şi punându-le pe fuga şi au capturat cincisprezece tunuri. În elanul lor n-au mai ţinut seama de goarnele care sunau retragerea. S-au rupt de restul ar-matei şi în urma lor, valea s-a inundat cu alte trupe franceze. Atunci a început măcelul. Din care foarte puţini au scăpat.

Şi-au pierdut viaţa două mii cinci sute de cavalerişti. În ciuda acestor pierderi. Era o victorie!

— Sunt sigură ca tata şi-ar fi dorit să moară exact aşa. Spuse ea cu glasul stins şi lacrimile şiroindu-i pe obraz. Îşi întoarse capul pentru a evita privirea soţului ei şi porni în galop înainte peste camp, bătând sub copitele calului acelaşi pământ pe care trecuse acea cavalcada eroica.

Ducele porni în urma ei şi o ajunse. O lasă să-şi şteargă lacrimile şi se apropie de ea.

— Eram chiar aici, lângă copacul acela, când Wellington s-a întors spre un aghiotant şi l-a întrebat cât era ora. Era patru şi jumătate. „Domnilor, ne-a spus el, bătălia este câştigată şi dacă prusacii ajung curând, va fi sfârşitul războiului!” N-au trecut decât câteva minute şi

am auzit tunurile prusace.

— A fost într-adevăr sfârşitul luptei?

— Nu, nu încă. Francezii nu erau încă înfrânţi. Aripa lor dreapta lupta încă vitejeşte şi mulţi tineri bravi şi-au pierdut viaţa în încleştare. Pe la şapte şi jumătate, aici pe colina, Wellington s-a ridicat în scări pentru a vedea pana în depărtare. Printr-o spărtură a norilor o raza de soare s-a strecurat învăluindu-l într-o lumină aurie şi scoţând în evidenta expresia lui concentrată şi plină de încredere în victoria finala. Atunci, cu un ţipăt, cineva a anunţat sosirea prusacilor. A fost momentul decisiv. Wellington a scos coiful şi a făcut de trei ori semn cu el spre francezi. Ultimele rezerve puteau intra în lupta. S-au auzit urale asurzitoare şi cavaleria uşoară galopând năprasnic a lovit duşmanul. Nimic

nu-i mai putea opri. Cu prusacii în spate, Napoleon a aruncat în lupta şi ariergarda formată din veteranii căliţi în atâtea războaie. Pentru a stavili torentul, s-au aşezat în careuri, dar le-a fost imposibil să reziste. În ultima clipa, Napoleon s-a aruncat în cupeul lui şi a fugit pentru a nu cădea în mâinile prusacilor. Era duminica, optsprezece iunie, la ora nouă seara; era aproape întuneric când Wellington şi mareşalul Blucher s-au apropiat unul de altul, au descălecat şi s-au salutat. Napoleon era, în sfârşit, înfrânt!

— Dar cu ce preţ?!'Tata…

— Şi alţi cincisprezece mii de englezi. Iar francezi, douăzeci şi cinci de mii.

— Urăsc războiul! exclamă Anthea.

— La fel a spus şi Wellington şi la fel am spus şi eu. Anthea îşi întoarse iar calul spre

câmpie. Simţea parca fantomele acelor morţi călărind lângă ea.

Şi deodată, poate ca simţindu-i emoţia, iapa porni în galop. Imediat trase de frau şi reuşi s-o strunească. Se uita peste umăr unde se aştepta să-l vadă pe duce, dar acesta n-o urmaşe. Îl zări la oarecare distanta, prăbuşit lângă armăsarul care era şi el trântit la pământ.

Alarmata, călări în graba spre el. Armăsarul care probabil alunecase cu piciorul într-o groapa de obuz, tocmai reuşea să se ridice în picioare, dar ducele zăcea nemişcat.

Anthea descalecă, se repezi spre el şi-l întoarse pe spate. Era inconştient, ochii îi erau închişi, iar fruntea cu urme de noroi pe ea, sângera în locul în care se lovise în cădere.

O cuprinse deznădejdea, neştiind ce să

facă. Îl zări apropiindu-se pe unul dintre cei pe care-i văzuse mai devreme căutând pe câmp şi un licăr de speranţa îi încolţi în inima.

Treptat, ducele îşi recapătă cunoştinţa şi întredeschise ochii, dar din poziţia din care era nu vedea decât cerul. O auzi pe Anthea vorbind franţuzeşte şi apoi răspunsul unui bărbat, într-un dialect mai greu de înţeles.

— Ai spus că vrei trei ludovici ca să mergi să aduci ajutoare. Eu îţi voi da cinci, dacă te grăbeşti. Haide, mergi mai repede!

— Voi lua unul din cai ca să ajung mai repede.

— Nu, n-ai să faci asta, refuza Anthea cu fermitate. N-am nicio garanţie că te întorci.

— Va trebui să aveţi încredere.

— N-am nicio încredere.

— Şi ce veţi face dacă voi lua unul din cai?

— Te voi împiedica, răspunse ea stăpână pe situaţie. Ducele îi simţi mana în buzunarul hainei de unde scoase un mic pistol pe care-l avea cu ei tot timpul de când porniseră în călătorie.

— O, staţi aşa! Văd că sunteţi o războinică.

— Trebuie să fiu aşa cu un hot ca tine. Pleacă şi întoarce-te repede dacă vrei banii.

Ducele îl auzi pornind, în fuga, apoi o simţi pe Anthea oftând uşurată şi abia atunci îşi dădu seama că stătea cu capul în poala ei.

— Vom… pleca pana să se… întoarcă, reuşi el să spună cu oarecare dificultate.

Anthea, care nu observase ca el îşi revenise, scoase un ţipăt de bucurie.

— A, cum te simţi? Ţi-e mai bine? Mi-a

fost teamă că ţi-ai rupt ceva.

— Nu cred, mă simt bine… Să mai stam o clipă, două. Şi vom pleca.

— Crezi că vei putea?

— Cu siguranţă… Ajută-mă… să mă ridic. Uşor de zis, greu de făcut căci deşi n-ar fi vrut să admită, se simţea foarte ameţit. Reuşi cu mari eforturi să se catare în să şi cu prudenta o porniră înapoi spre Bruxelles.

Anthea vedea că el nu se simte bine şi se mira ca rezista să se tina în să armăsarul şchiopătă şi erau nevoiţi să meargă mai încet dar în cele din urma ajunseră la un medic. Din fericire, ducele scăpase cu o contuzie şi o zgârietură pe care doctorul le spala şi le trata cu competenta.

— Va fi bine în două-trei zile de stat în pat, o asigura doctorul pe Anthea. A fost o căzătură

serioasa şi a avut mare noroc ca nu şi-a rupt nimic.

Într-adevăr, după două zile, ducele se simţea mai bine şi Anthea înceta în sfârşit să-şi mai facă reproşuri ca accidentul avusese loc din cauza nesăbuinţei ei de a galopa pe câmpia plină de gropi. Pentru a-i face mai suportabila convalescenta încerca să-l amuze şi să-i facă mici surprize când se întorcea din oraş.

— Ţi-am adus nişte delicatese, îi spuse ea veselă.

Se aşează pe pat şi scoase capacul unei cutii de carton în care erau aşezate frumos celebrele specialităţi de patiserie belgiana. Nu vrei să guşti una?

— Nu prea am pofta acum.

— Iar eu, abia mă mai abţin! Dacă tu nu

vei manca, voi fi obligata sa le mănânc eu pe toate şi dacă voi ajunge o grăsană, tu vei fi vinovat!

Ducele o privi fascinat cum musca cu pofta dintr-o prăjitură din care crema de cafea i se prelingea pe degete.

— Mm… Lui Phebe i-ar fi plăcut la nebunie. Sunt grozave!

— Sper ca nu sugerezi să-i ducem acasă din ele. Anthea clatină capul ca şi cum ar fi evaluat acea posibilitate.

— Nu ştiu dacă ar rezista pana acasă.

— Te asigur că nu.

— Păcat! Sunt cu siguranţă cele mai delicioase prăjituri pe care le-am mâncat vreodată.

Ducele închise ochii şi făcu o uşoară grimasa de durere.

— Vai… Nu te simţi bine? Sper că nu-ţi fac rău cu palavrageala mea.

— Nu, deloc… Am obosit să stau în pat şi mâine voi încerca să mă scol.

— Nu, nu! Să nu faci asta! se alarma ea. După o asemenea lovitura la cap, trebuie să te refaci complet. Altfel. Cine ştie?

— Nu cred că ar conta prea mult.

— Cum să nu?! Doar nu vrei să fii tăticul unor tâmpite?!

Ducele râse amuzat de îngrijorarea ei.

— Ai dreptate. Uite, la asta nu m-am gândit.

Anthea sari de pe pat, puse cutia cu prăjituri pe masa şi se duse ia fereastra.

— O, a venit flaşnetarul!… Are o maimuţică cu i hăinuţa roşie. Aş vrea să vadă şi fetele o astfel de năzdrăvănie!

— Păcat ca nu ştii să desenezi. Ai fi putut să faci desene cu tot ce ai văzut interesant.

Anthea inspira adânc şi încremeni, îngrozita.

Îi trecu fulgerător prin minte ideea de a-i spune tot adevărul. Oare cum ar fi reacţionat? Ce ar fi spus?

I se păru imposibil. Ar fi fost, precis, furios şi n-ar fi iertat-o niciodată.

Îşi spuse ca în timpul călătoriei deveniseră prieteni dar nu însemna că el nu se gândea la contesa şi nu numără zilele pana s-o vadă din nou. Era aproape sigura ca o dată întorşi în Anglia el îşi va relua viaţa de dinainte, cu prietenii, petrecerile şi interesele lui. Iar ea va apărea desigur alături de el în mod formal în anumite ocazii pentru a păstra aparentele. Se întrista şi regreta ca uşurinţă cu care îşi

vorbeau acum şi plăcerea de a fi împreună se datora faptului că erau singuri în aceasta luna de miere convenţională de care probabil el nu putea scăpa.

— La ce te gândeşti, Anthea?

Tresari la auzul Vocii lui şi realiza ca tăcea de mult timp.

— Aa… urmăream maimuţa.

— Şi ţi-e sigur dor de surorile tale… Cred că e pentru prima dată în viaţă când sunt cu o femeie iar ea tânjeşte după compania altcuiva.

— Ţi se pare… Adevărul este că mi-a făcut plăcere să stau în preajma ta, şi tot ce mi-ai povestit. Mai ales acolo pe câmpul de luptă, m-a emoţionat.

Se simţea că vorbea sincer şi ducele încetă să mai zâmbească şi deveni foarte serios.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, mărturisi el cu glas grav.

— Într-adevăr? Ştii, mi-a fost teamă că te plictisesc. Tu ai atâta experienţă de viaţă. Ai trăit din plin în timp ce eu n-am făcut nimic.

— Nu-i aşa! Ai gândit şi ai simţit. Când eram acolo pe câmp şi te gândeai la tatăl tău, mi-am dat seama că eşti capabilă de sentimente adânci…

— Da, pe tata l-am iubit foarte mult, dar acolo nu m-am gândit numai la el. Mă gândeam la toţi acei bărbaţi care au murit şi la soţiile, mamele şi iubitele lor care au plâns amarnic pierderea lor.

— Vezi? Aşa cum spuneam, eşti o femeie sensibilă şi asta e foarte important pentru ca cele mai multe dintre femei nu sunt capabile de sentimente profunde.

— Poate că aşa sunt femeile pe care le-ai cunoscut tu… Mama însă, a suferit cumplit când tata a murit. O parte din ea a murit de asemenea; atât de mult l-a iubit… dacă i-ai fi văzut împreună ţi-ai fi dat seama cum arată dragostea adevărată.

— Şi asta speri să găseşti şi tu… bănuiesc. Anthea privea în gol, fără să răspundă imediat.

— …Fiecare… are vise secrete.

— Iar ale tale s-au năruit din cauza mea. Îmi pare rău. Anthea ofta adânc, dar după o clipă se scutură să-şi gonească tristeţea şi gropiţele din obraji îi reapărură.

— Nu se poate! îţi imaginezi ce-ar mai râde prietenii tăi din lumea buna dacă te-ar auzi? Să-ţi ceri tu scuze că te-ai însurat cu Micuţa Domnişoară Nimeni de Nicăieri, o fată fără zestre, care ar trebui să mulţumească în

genunchi zeilor că i-au dat norocul s-o ia de nevasta un duce adevărat?!

— Dacă mai vorbeşti vreodată aşa, jur că te bat!

— Ha, ha! Va trebui să mă prinzi mai întâi şi de asta nu vei fi în stare pana ce nu ţi se vor vindeca rănile pe carele-ai primit chiar la Waterloo.

Se strâmba la el şi înainte ca el să-i poată răspunde, o zbughi afară din camera lăsându-l râzând cu pofta.

Era conştient ca ingenuitatea şi buna ei dispoziţie îi făceau foarte bine. Ar fi fost un chin să stea în pat cu o durere de cap persistenta, fără s-o aibă pe ea în preajma. De fiecare dată când ieşea, aştepta cu nerăbdare ca uşa să se deschidă şi ea să reapară.

Contuzia şi rana evoluau bine dar din

cauza durerilor de cap, plecarea din Bruxelles a trebuit să fie animata, în ciuda intenţiei lui. Anthea refuza cu hotărâre să pornească la drum fără ca el să se fi refăcut complet şi fără ca doctorul să garanteze că era în afara oricărui pericol, astfel, ca mai rămăseseră încă o săptămână la Bruxelles.

Cu câteva zile înainte de plecare, ieşiră la cumpărături în oraş căci Anthea dorea sa le facă fetelor şi mamei ei cate un cadou.

— Ia spune-mi, cât eşti de bogat, ca să ştiu ce să cumpăr, îl provoca ea glumind pe soţul ei.

— Mai întâi, să ştiu ce vrei să cumperi şi apoi vom vedea dacă ne putem permite, se eschiva el diplomatic de la un răspuns precis.

Găsiră un costum nostim de ţărăncuţa pentru Phebe şi o rochie pentru Thais, pentru

Chloe o pălărie şi pentru mama ei un tablou.

— Pentru tine ce cumpărăm? o întreba ducele după ce o asigura că nu-l ruina tot ceea ce dorea pentru familia ei.

— Pentru mine? se mira ea făcând ochii mari. Nu doresc nimic. Am primit de la Delphine toate acele rochii superbe care îmi sunt de ajuns.

— Îţi vin într-adevăr minunat! Ce diferenţă între felul în care eşti acum îmbrăcată şi acea primă apariţie la Almack’s.

— N-ai uitat-o? Nici eu; te-am urat!

— M-ai urat? exclamă el realmente surprins.

— N-ai vrut să dansezi cu mine şi când ai făcut-o, numai fiindcă Delphine te-a rugat, ai avut o mutra plictisita care m-a făcut să mă simt îngrozitor. Ai fost un nesuferit.

— Recunosc că nu m-am purtat elegant. A fost chiar o impoliteţe şi acum îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

— Tocmai de aceea… Se opri şi-şi musca buza dându-şi seama ce era să spună, exact ceea ce nu trebuia, şi anume ca resentimentul din seara aceea cauzase caricaturizarea lui.

Ducele îi observa fâstâceala şi o privi cu atenţie.

— Ce voiai să spui?

— Tocmai de aceea m-am bucurat ca nu m-ai invitat şi la alt dans, răspunse ea fără a reuşi să-l convingă ca spusese adevărul.

După cele câteva zile în plus de odihna, ducele jura că era complet restabilit deşi uneori, când era obosit, îl mai durea capul.

— N-am să te las să mă mai cocoloşeşti. Tu şi valetul meu sunteţi nişte babe. Uitaţi că

am fost soldat şi m-am obişnuit să îndur suferinţa, atunci când e nevoie, o certa el pe Anthea.

— Uiţi că ai îmbătrânit? îl tachină ea. Ce puteai să faci când erai tânăr, nu mai poţi acum când eşti între două vârste.

— Am să-ţi arăt ce pot, de exemplu, să-ţi dau bătaia pe care ţi-am promis-o.

O prinse de braţe şi încerca s-o tragă spre el, iar Anthea, prefăcându-se îngrozită, începu să se zbată ca să se elibereze.

— Nu, nu! Să nu faci asta! Nu trebuie să-ţi supraapreciezi puterile. Ai uitat că eşti slăbit?

— Mai şi îndrăzneşti să spui că sunt slăbit. Îţi arat eu ţie! O apucase de mijloc, astfel ca acum ei îi era imposibil să scape. Uite, vezi? Acum eşti prizoniera mea. Va trebui să decid dacă sa te bat sau dacă sa te sărut.

Se opriră deodată din ras şi privirile li se întâlniră rămânând nemişcate. Anthea simţi că se întâmplă ceva ciudat, ceva necunoscut până atunci, ca o vrajă, ca o atracţie magnetica. Îi era greu să respire şi inima îi bătea nebuneşte şi asta, nu din cauza agitaţiei.

Apoi, ducele o elibera brusc din strânsoare şi într-o clipă ea se dezmetici.

— Cred că… e ora pentru ceai, murmură ea emoţionată şi fugi din camera.

Plecară din Bruxelles peste două zile şi ajunseră la Londra fără niciun incident. Petrecură o noapte la Canterbury pentru a nu se forţa sa călătorească într-o singură zi de la Dover la Londra şi ajunseră astfel la reşedinţa Axminster la ora patru după-amiaza.

— Bine aţi venit acasă, înălţimea Voastră,

o saluta majordomul pe Anthea când paşi în holul imens pardosit cu marmura.

— Totul este în regulă, Dorkins? se interesă ducele care venea cu câţiva paşi în urma ei.

— Totul, înălţimea Voastră! Ceaiul este pregătit în biblioteca; sau poate preferaţi vin?

— Cred că acum ar merge puţin vin, răspunse Anthea în locul ducelui. Sunt sigură că te simţi obosit după călătorie.

— Deloc; dar vinul ne-ar. Face bine oricum. Biblioteca era în partea din spate a reşedinţei şi dădea spre grădina. De fapt, nici nu era o biblioteca propriu-zisă ci o camera de zi spaţioasă în care ducelui îi plăcea sa stea de obicei. Pe masa, lângă ceainic era o farfurie cu sandvişuri şi o tava cu plăcintă şi cu diferite prăjituri.

— Poate că ţi-e foame. Serveşte-te! o îndemna ducele făcând un gest cu mana spre masa în timp ce Dorkins turna şampanie în pahare.

— Este chiar ora la care şi acasă luam ceaiul şi mâneam pâine prăjită cu unt sau prăjituri crocante. De aceea mi-e foame acum.

— Dacă mai doriţi ceva, trebuie doar să sunaţi, murmură Dorkins retrăgându-se. Au sosit mai multe scrisori. Le-am pus pe masa din colţ împreună cu cadourile care au venit după plecarea dumneavoastră. Unele sunt trimise din Yorkshire.

Anthea se întoarse şi abia acum observa masa încărcată din colţul camerei.

— Yorkshire! exclamă ea. Precis este o scrisoare şi pentru mine de acasă. Se repezi spre masa şi găsi uşor, aşa cum se aştepta,

două scrisori, una cu scrisul mamei şi cealaltă cu scrisul Thaisei.

— A, grozav! Vom şti acum dacă au primit scrisorile pe care le-am trimis din Belgia.

Lua scrisorile şi se întoarse să se aşeze pe canapea. Ducele, care o urmase, stătea şi privea grămadă de cadouri care fuseseră despachetate de către valeţi şi apoi aranjate, fiecare cu cartea de vizita a celui care le trimisese.

— Iarăşi servicii de porţelan! mormăi el plictisit.

— Asculta ce-mi scrie Thais! striga Anthea. A fost încântată de recepţie deşi fără noi a fost, cum spune ea, ca un „Hamlet” fără print, Phebe a mâncat şase felii din tortul de nunta şi mi-a fost rău tot drumul spre casa. Ah, asculta ce scrie: Toţi au spus ca voi aţi fost cel

mai frumos cuplu pe care l-au văzut vreodată. Ducele a fost atât de chipeş încât mai multe femei erau gata să leşine când va întorceaţi de la altar iar tu, draga mea erai superba, ca o zână din povesti. Am fost toate foarte mandre de tine. Să vă întoarceţi cât mai curând. Ne este dor de tine şi vrem să ştim totul despre luna de miere.

Mama spune că este perioada în care poţi ajunge în „binecuvântată insula a fericirii

Cu toată dragostea noastră, a ta sora afectuoasa, Thais.

Era şi un post scriptum pe care era pe punctul să-l citească dar se opri la vreme, citind fulgerător primele cuvinte.

Au mai sosit câteva caricaturi şi bănuind ca ti ar plăcea sa le vezi, le-am trimis în aceeaşi cutie cu un colier oribil pe care ţi l-a

trimis un var despre care niciuna dintre noi nu ştie nimic. Caricaturile sunt foarte nostime şi împreună cu Chloe ne-am distrat de minune când le-am văzut!

Împături în graba scrisoarea şi o baga în buzunarul rochiei. Pentru prima dată îşi dădu seama că darurile de nunta fuseseră despachetate şi un fior cumplit de frica o străbătu din creştet până-n tălpi. Se repezi spre celălalt colţ al camerei, acolo unde ducele rămăsese lângă masa încărcată, sperând că se mai putea salva.

Ducele tocmai terminase şi el de citit o scrisoare pe care i-o întinse cu un gest automat, lipsit de vlaga.

— Poate că ai vrea să explici ce-i cu asta! o invita el cu un gest pe care abia îl putea recunoaşte.

Anthea lua scrisoarea şi cuvintele îi biciuiră dureros ochii.

Draga domnişoară Dale.

Adaug la aceasta scrisoare copiile celorlalte opt caricaturi care au fost publicate împreună, având în vedere cererea mare pe care au realizat-o primele două. Cred că *va face plăcere să aflaţi ca „Dragostea pisicuţelor" s-a vândut deja în mai mult de trei sute de exemplare. Vă rugăm să ne mai trimiteţi din desenele dumneavoastră*, cât *de curând posibil*.

Cu respect, Hannah Humphrey.

Fără să scoată o vorbă, Anthea se uita la duce şi când văzu expresia feţei lui, scoase un ţipăt de disperare. Mototoli scrisoarea în pumn şi, speriata cum nu mai fusese niciodată, ieşi alergând din camera.

Capitolul 7

Ajunse, abia mai putând respira, în dormitor unde trei servitoare despachetau deja bagajele, îşi zări pe spătarul scaunului pelerina şi boneta de călătorie şi-n apropiere valiza în care avea obiectele cele mai necesare. Fără să mai stea pe gânduri, aproape inconştient, îşi puse boneta şi pelerina şi ceru uneia dintre fete să-i ducă jos valiza.

În hol, întâlni un lacheu şi-l ruga să-i facă rost de o birja. Ascultător, acesta ieşi în strada şi peste câteva minute, Arrthea se îndepărta de reşedinţa Axminster şi de duce.

Îi spuse vizitiului s-o ducă la Islington de unde să ia diligenta spre casă, dar când se mai linişti puţin îşi dădu seama că în Yorkshire ar fi căutat-o ducele prima dată. Se temea de mania lui dar voia sa evite s-o supere pe mama ei.

Ştia cât de afectata ar fi fost să afle că-şi ironizase nasa şi provocase toată succesiunea dezastruoasa a evenimentelor în care fusese prinsă ca într-o capcana.

Când ajunse la Islington se răzgândi să mai meargă acasă în Yorkshire. Îşi amintise de dădaca ei bătrâna şi se hotărî să meargă sa stea la ea. Nimeni n-ar fi bănuit că era acolo şi în câteva săptămâni, cu siguranţă lucrurile se vor limpezi şi ar fi putut să se întoarcă la Viaţa ei de dinainte.

Călătorind spre Cumberton în Worcestershire unde locuia dădaca, analiza încă o dată situaţia şi încerca să evalueze consecinţele şi perspectivele.

Deşi îi era efectiv frica de duce, regreta ca ratase o prietenie atât de sincera şi de agreabila. Apoi, simţind cât de dureroasa i se

părea aceasta pierdere îşi dădu seama că de fapt, avea fata de el un sentiment mult mai adânc, mai tulburător.

— Doamne… îl iubesc! îl iubesc, fără nicio îndoială, îşi spuse ea văzând în sfârşit limpede ceea ce pana atunci se ferise să vadă.

Diligenta ajunse la un han al postei unde trebuia să înnopteze. Camera mica de la mansarda în care era cazata era foarte diferita de luxul în care se răsfăţase în luna de miere. Acum însă, nu confortul sau luxul camerelor de atunci îi lipsea. Totul i se păruse atât de fascinant numai pentru ca el fusese cu ea.

Cum de nu-şi dăduse seama pana acum? Cum de n-a înţeles mai repede, când inima îi bătea năvalnic ori de câte ori îl vedea, când stand alături de el în trăsură sau ascultându-i explicaţiile, simţea o încântare de nedescris?

Oare la ce se referea el atunci când îi spusese că era important faptul că avea sentimente profunde? Important pentru cine? Şi de ce?

În întunericul camerei, dragostea pe care o simţea pentru duce i se păru o tortura. Cum ar fi putut bănui ea aşa ceva? Dacă ar fi ştiut, nu s-ar mai fi dus niciodată la Londra, numai ca să evite agonia şi disperarea pe care o simţea.

@Acum regreta că nu-l lăsase s-o facă cu adevărat soţia lui, aşa cum dorise în acea noapte. Dacă ar fi sărutat-o, dacă ar fi strâns-o în braţe, ar fi avut măcar amintirea unor clipe la care ar fi putut să se gândească în anii goi care urmau.

Cu ochii umezi, îşi simţi inima tânjind după un sărut. Măcar un singur sărut!

Călători aproape toată ziua ca să ajungă cu diligenţa la Pershore în Worcestershire şi de acolo cu o căruţă până la Cumberton.

Era un sătuc, aşa cum îl descria deseori dădaca, cu câteva case acoperite cu stuf, lângă un imaş. În apropiere exista un han străvechi numit „La Pelican” şi un eleşteu în care odinioară, în evul mediu, erau înecate vrăjitoarele.

Anthea coborî chiar la han, unde căruţaşul adusese câteva butoiaşe cu bere. Zări şi-l chemă la ea pe un băietan din apropiere care părea să nu aibă nicio treabă.

— Care e numele tău?

— Billy mă cheamă, doamnă.

— Spune-mi, Billy, ştii care este casa bătrânei doamne Tuckett?

— E la capătul satului, doamnă.

— Vrei să mă ajuţi să-mi duc valiza până acolo? îţi voi da doi penny.

Porniră pe singura uliţă spre marginea satului şi Anthea observă la ferestrele caselor câteva fete surprinse să vadă o străină atât de elegantă.

— Cred că o cunoşti pe doamna Tuckett?

— Îhî. O cunosc, dar a murit.

— Nu se poate! Vrei să spui că a murit sora ei, doamna Cosnet, care ştiam că e bolnavă.

— Amândouă au murit, insistă Billy. Domnişoara Tuckett a fost îngropată acu' două săptămâni.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Anthea consternată. Ştia de la dădaca lor că sora ei care rămăsese văduvă era bolnavă; chiar de

aceea plecase din Yorkshire ca s-o îngrijească. Le scrisese periodic, câteva scrisori din care aflaseră că era mai bine. Şi acum, erau moarte – amândouă! Avusese senzaţia că veşnic o va găsi aici pe buna femeie care o crescuse şi care era oricând gata s-o ajute. Era o lovitura la care ea nu se aştepta.

— Doamne, ce mă fac acum? se întreba ea, derutată.

— Vecina ei, doamna Weldon, are cheile de la casă, se grăbi Billy să-i ofere o idee salvatoare.

— Hai să mergem să vedem.

Curând, Anthea află că tot satul o aşteptase. Vicarul apăru şi el imediat şi o informă mai exact care era situaţia.

— Dădaca dumneavoastră a fost o femeie foarte harnică şi cumsecade. Precis aţi primit

scrisoarea ei, pe care v-a trimis-o când a căzut pe neaşteptate la pat. După cum ştiţi, spunea că dacă se întâmplă să moară, casa şi tot ce se află în ea să fie ale dumneavoastră şi ale surorilor dumneavoastră, dacă ţin bine minte: Thais, Chloe şi Phebe.

— Aşa e! confirmă Anthea bucurându-se că ultima dorinţă a dădacei îi era atât de favorabilă, mai ales în situaţia în care se afla. Era bucuroasă că vicarul o numea domnişoara Forthingdale, astfel că nu era obligată să-şi dezvăluie identitatea; şi ca lucrurile să rămână aşa, îşi scoase pe furiş verigheta de pe deget.

— Sunt sigur, domnişoară Forthingdale, că nu veţi dori să vă stabiliţi în Cumberton, aşa că dacă vreţi să vindeţi casa sunt sigur că vă voi găsi un cumpărător, propuse vicarul.

— Vă mulţumesc, dar pe moment vreau să

rămân să fac ordine şi curăţenie.

— Foarte bine, domnişoară Forthingdale; nu trebuie să vă grăbiţi. E înţelept să dormiţi înaintea oricărei decizii, o sfătui vicarul zâmbind.

Anthea descoperi îndată ca nu prea avea ce curăţa sau pune în ordine. Dădaca fusese până în ultimele clipe harnică şi meticuloasă aşa cum o ştia şi casa era ca un pahar.

După moartea ei, doamna Weldon, vecina, avusese grijă de cele două pisici, care simţind prezenţa ei s-au întors la vechea lor locuinţă şi deja îşi cereau drepturile. Oricum, se apropia ora cinei şi Anthea făcu focul în soba de gătit.

— Cina nu e gata încă, ar trebui să aşteptaţi niţel, le spuse ea pisicilor care mieunau şi o priveau cu ochii lor verzi.

Trecură câteva zile şi Anthea se adaptă

într-un fel cu noua ei existenţă. În fiecare zi, ieşea în spatele casei şi stropea straturile cu gălbenele şi gura leului. Se apuca apoi de gătit, oricât de deprimată ar fi fost, căci Antoniu şi Cleopatra, cele două pisici, protestau zgomotos dacă mesele lor întârziau. Se bucura de prezenţa lor, căci altfel liniştea singurătatea, aproape totale, ar fi fost insuportabile.

Acum, în cratiţa de pe foc se frigea un iepure şi mirosul îmbietor le făcea pe cele două tovarăşe de viaţă şi mai nerăbdătoare.

În zilele care trecuseră de la fuga ei din Londra, gândul la soţul ei era ca un pumnal de nefericire într-o rană. Se întreba dacă el îi simţea lipsa, sau poate că era bucuros că scăpase de ea. Probabil că acum se distra din nou cu contesa şi presupunea că soţia lui era

probabil acasă la mama ei, în Yorkshire.

Trebăluind prin bucătărie, zării ochii verzi ai Cleopatrei şi-şi aminti iar de caricatura buclucaşă. Pentru prima oară se miră că fusese atât de inconştientă şi parcă auzi ultimele vorbe ale ducelui prin care îi cerea explicaţii. Ce explicaţii? Mai aveau rost explicaţiile? Conta doar ca n-ar fi putut-o ierta cu toate explicaţiile pe care i le-ar fi dat.

Ochii i se umeziră ca de atâtea ori când se gândea la el. Dar nici plânsul nu-i era de niciun folos. Nervoasă, îşi şterse ochii şi amestecă în mâncarea din cratiţă.

Se auzi o bătaie în uşă şi se miră ca Billy se întorsese atât de repede cu cumpărăturile pe care-l rugase să i le facă. Deschise uşa şi încremeni, mută de uimire. În faţa ei stătea ducele, soţul ei, Garth, duce de Axminster!

— Buna seara, Anthea.

Era incapabilă să răspundă şi acum, după atâta timp de când nu-l văzuse, i se părea şi mai chipeş şi mai atrăgător decât şi-l imagina.

— Aş vrea să întâi… dacă-mi dai voie, spuse el după câteva clipe în care şi el îşi simţi inima bătându-i năvalnic în piept.

Cu un pachet în braţe, apăru şi Billy.

— O, ce cal fain!

— E calul meu, Hercules! Chiar mă întreb ce să fac cu el; ar avea şi el nevoie de puţină îngrijire.

Abia acum Anthea făcu un pas afară şi văzu priponit de unul din ostreţele gardului armăsarul negru cu care venise ducele.

— Billy, să duci calul la… domnul Clements… Roagă-l din partea mea să-l pună la el în grajd. Şi să-i dea ceva nutreţ. Anthea era

încă emoţionată şi nu-şi revenise din surpriză.

— Desigur, doamnă, aşa o să fac, acceptă Billy bucuros de noua însărcinare. Luă calul de căpăstru şi porni spre una din casele din apropiere.

— Clements… a fost un lacheu… înainte de a se pensiona. Calul va fi bine îngrijit de el, îl asigură Anthea pe duce. Intră apoi în bucătărie şi puse pe masă pachetul adus de Billy.

— Văd că e foarte plăcut aici, îi spuse ducele care o urmase. Se vede că dădaca are grijă să te simţi bine.

— Dădaca… a murit.

— A… îmi pare rău. Şi cum, stai singură aici?

— D-da.

Îndrăzni să se uite cu coada ochiului spre

el şi când văzu că el aproape atingea cu capul grinzile groase de stejar ale tavanului realiză cât de mică era căsuţa în care trăia.

— Am călărit destul de mult şi… aş vrea să beau ceva.

— Desigur… Am nişte cidru şi când Billy se întoarce ar putea să-ţi aducă şi altceva de la han.

— Mă mulţumesc cu cidrul… dacă e bun.

Se aşează pe un scaun de lemn, lângă masă, iar Anthea scoase din bufet o sticlă şi un pahar fără picior pe care le puse în faţa lui. Ducele îşi umplu paharul iar ea se duse să mai amestece în mâncarea de pe foc.

— Imediat este gata… Pot să-ţi ofer nişte friptură de iepure, dacă vrei.

— N-am mâncat nimic de la prânz aşa că ar fi grozav ceea ce-mi oferi. Deja miroase

apetisant!

Anthea scoase dintr-un sertar o faţă de masă curată pe care aşeză o farfurie, o furculiţă şi un cuţit.

— Aş dori să mănânci şi tu cu mine. Nu-mi place să fiu singur la masă.

Docilă, mai puse pe masă o farfurie şi un tacâm, apoi scoase din cămară o pâine şi o farfurie cu o bucată de unt.

— Începe să arate foarte bine.

— Mai am şi puţină brânză şi câţiva fragi… şi cam asta-i tot.

— Mi-e prea foame ca să fac nazuri, glumi el… Aştept cu nerăbdare iepurele.

Anthea ieşi în grădină şi se întoarse cu o salată şi câteva roşii.

— Cum m-ai găsit? îndrăzni ea să întrebe în timp ce tăia şi spăla legumele.

— Mi-a spus Thais unde să te caut.

— Thais!?... Cum ai fost... până în Yorkshire?

— Credeam că ai plecat acasă, dar când am văzut că nu erai acolo, am devenit prudent.

— Nu i-ai spus nimic mamei?

— Nu, bineînţeles că nu. Mi-am dat seama că ar fi alarmat-o inutil şi atunci am luat-o deoparte pe Thais şi i-am spus adevărul. Ea a bănuit imediat că ai venit aici. Şi iată-mă!

— Dumnezeule! Călătoreşti de o săptămână întreagă.

Nu te-au chinuit din nou durerile de cap?

— Ba da; câteodată când mă forţam să fac mai mult decât era absolut necesar.

— Îmi... îmi pare rău! Se simţea stânjenită, chiar ruşinată pentru că-i făcuse din nou neplăceri silindu-l să călătorească atâta

drum când abia se întorsese de pe continent. Ar fi avut nevoie de odihnă şi el pornise fără ezitare în căutarea ei.

Iepurele era gata şi Anthea îl puse pe masă. Îşi aminti că în bufet zărise o sticlă cu oţet. Adăugă puţin la salată, apoi se aşeză şi ea la masă.

— Este delicios! exclamă ducele după primele înghiţituri. Şi nu cred că mi se pare aşa deoarece sunt mort de foame.

Anthea ciugulea şi ea câte puţin din bucata pe care şi-o pusese în farfurie, mai mult ca să-i facă lui plăcere, căci din cauza emoţiei nu avea poftă de mâncare. Le dădea câte o bucată şi lui Antoniu şi Cleopatrei, care se agitau pe sub masă şi li se frecau de picioare pentru a-şi face simţită prezenţa şi să nu fie neglijate.

Ducele mânca deja din a doua porţie cu care se servise când se auzi o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie Billy. A venit să spună ce a făcut cu calul.

— Dă-i mărunţişul ăsta, spuse ducele întinzându-i câteva monede din buzunar.

— Nu vrei să-ţi mai aducă ceva de băut de la han?

— Nu vreau să risc, glumi el bine dispus.

Anthea îi întinse banii lui Billy, care făcu ochii mari, încântat.

— Pentru azi, nu mai e nimic de făcut.

— Atunci, noapte bună, doamnă. Oi veni mâine dimineaţă să vă aduc ouă.

Ducele termină de mâncat aproape tot iepurele şi puse oasele jos pe o farfurioară pentru pisici. Gustă apoi din feliuţa de brânză şi câţiva fragi.

— Regret ca nu ţi-am putut oferi o masa mai bogată, se scuză Anthea în timp ce strângea farfuriile şi tacâmurile de pe masă. Poate că vei mai găsi ceva de mâncare la Pershore, sau altundeva unde vei înnopta.

— Cee?... Eşti oare atât de crudă, să vrei să-l chinuieşti pe bietul Hercules să mă ducă în altă parte? De mine, care sunt dărâmat de oboseală, ce să mai vorbesc? adăugă cu o notă de amuzament în glas. Nu! în noaptea asta nu mai plec nicăieri. Se uită în jurul lui prin mica încăpere, destul de înghesuită, şi adăugă: Nu-mi pasă nici dacă dorm pe jos. Am dormit în condiţii şi mai grele când am luptat în Portugalia.

— Asta e o sugestie ridicolă şi ştii bine că n-aş accepta-o, protestă ea contrariată. Voi dormi eu în fotoliu şi-ţi voi arăta unde vei

dormi tu.

Se îndreptă spre scăriţa îngustă, în spirală, care urca chiar de lângă uşa de la intrare şi pe care el până atunci nici nu o luase în seamă.

Ducele o urmă curios.

— Fii atent la cap! îl preveni ea. Chiar şi eu mă strecor cu greu până sus.

Încăperea, parcă mai mică decât cea de jos, avea două ferestruici romboidale şi era în întregime ocupată de un pat imens la vederea căruia ducele făcu ochii mari de uimire. Anthea îi văzu figura şi pentru prima dată de la sosirea lui, chicoti uşor înveselită.

— Surprinzător, nu-i aşa?

— Într-adevăr!... Inexplicabil, chiar ciudat!

— Cumnatul dădacei mele era un uriaş

care cântărea peste o sută treizeci de kilograme şi fiindcă veşnic se simţea incomod într-un pat obişnuit, şi l-a construit singur pe acesta. L-a făcut din stejar ca să reziste iar salteaua a umplut-o cu pene de gâscă. Gropiţele din obrajii Antheei reapărură în sfârşit, spre marea satisfacţie şi bucurie a ducelui. Când eram mici, continuă ea, dădaca ne povestea că sora ei a cusut cate două cearşafuri obişnuite pentru a face aşternuturile şi la fel a făcut şi cu paturile. L-am numit „patul uriaşului” şi acum când l-am văzut mi-am dat seama că n-am greşit.

— E un pat grozav care evident ne rezolvă problema, aprecie ducele.

— A ta, în orice caz. Nu cred că există un pat aşa de mare la reşedinţa Axminster.

— Sigur că nu, şi tocmai de asta spuneam

că ne rezolvă problema. Anthea îl privi întrebătoare, nevrând să înţeleagă spusele lui. Nu există niciun motiv pentru care unul din noi să se chinuiască să doarmă jos. Tu vei dormi pe o jumătate, eu pe cealaltă, şi ne vom imagina că suntem unul în Franţa şi celălalt în Anglia iar între noi vom presupune că se află Canalul Mânecii. Asta ca să te liniştesc. O privi provocator printre gene, urmărindu-i reacţia. Este o soluţie rezonabilă, continuă el, şi dacă mâine vei dori să plec, mă voi muta la Pershore sau oriunde altundeva. Acum însă, nu mai pot să plec.

— Bine… foarte bine, acceptă ea după ce cumpăni câteva clipe propunerea lui. Cum spuneai, între noi va fi Canalul Mânecii! În plus, cred că e bine să-ţi atrag atenţia că cei din sat mă consideră domnişoara Forthingdale.

— Le vom da precis subiect de bârfă… mai ales dacă nu-ţi vei repune pe deget verigheta.

Anthea se fâstâci, surprinsă că el observase lipsa inelului şi încercă să se explice.

— Vicarul mi s-a adresat spunându-mi „domnişoara Forthingdale” şi mi s-a părut complicat să-i explic că am alt nume.

— Mă tem că vicarul va avea neapărat nevoie de explicaţii după noaptea asta, spuse el zâmbind cu tâlc în timp ce se întorcea spre uşă. Voi merge acum până la Hercules ca să-mi iau din buzunarul de la şa trusa de bărbierit şi ce mai am pe acolo. Când mă întorc aş vrea să mă spăl. Presupun că numai jos se poate, aşa că sugerez ca tu să te culci. Dacă adormi până urc eu, voi avea grijă să nu te trezesc.

— Bine… e bine aşa, îl aprobă ea cu

jumătate de glas. Îl simţea foarte hotărât şi înţelegea că nu avea de ales decât să i se supună.

Aplecându-şi capul, ducele ieşi şi coborî cu precauţie scara îngustă. Anthea îşi puse palmele pe obraji simţind că-i ardeau. Auzi uşa închizându-se şi coborî şi ea în grabă să pună o oală cu apă pe sobă. Se întoarse apoi în dormitor şi începu să se dezbrace.

Afară se întuneca. Pe cerul violet mai strălucea o ultimă amintire a razelor aurii. Se simţea miros de ierburi şi pe acoperiş se auzeau turturelele gângurind înainte de a adormi. Lăsă perdelele trase şi nu aprinse lumânarea de teama fluturilor de noapte. Îşi puse o cămaşă de dantelă din trusou şi se urcă în pat. Era hotărâtă să simuleze că doarme pentru a mai amâna măcar până a doua zi

explicaţiile pe care simţea că i le datorează.

I se părea incredibil că el venise, mâncase şi vorbise atâta cu ea fără a-i cere socoteală, fără a aduce măcar vorba despre cauza fugii ei. Era încordată căci se simţea vinovată, dar în acelaşi timp povara nefericirii care o apăsa de când plecase de lângă el, dispăruse. Era iar cu el. Era aproape de el. Putea să-l vadă şi să-l audă şi asta i se părea chiar mai minunat ca înainte.

Auzi paşii lui prin grădină apoi uşa închizându-se. Putea ghici tot ce făcea. Acum îşi turna apa în lighean, se dezbrăca şi începea să se spele. Spera să fi găsit săpunul şi prosopul.

Curând, îl auzi urcând scara şi după câteva clipe, îl simţi întinzându-se pe salteaua de pene. Anthea îşi ţinu răsuflarea şi închise

ochii strângându-şi pleoapele.

— Ăsta este cel mai confortabil pat în care m-am culcat vreodată, spuse el imediat ca şi cum ar fi fost sigur că ea nu doarme.

— Cum eşti atât de obosit… că orice pat ţi s-ar fi părut moale, răspunse ea cu o uşoară ezitare.

— Nu sunt chiar atât de obosit şi în plus, sunt relaxat căci nu mai sunt îngrijorat pentru tine.

— Ai fost… îngrijorat?

— Bineînţeles că am fost! Cum ai putut să pleci aşa, fără să spui un cuvânt? Am aflat abia când Dorkins m-a chemat la cină.

— Îmi… îmi pare… foarte rău, reuşi ea să articuleze cu glas şoptit.

— Şi de fapt, de ce ai plecat?

La o astfel de întrebare nu se aşteptase.

Se întoarse brusc spre el încercând să-l vadă prin întuneric.

— Cum… nu ştii… de ce am plecat?

— Presupun că ţi-a fost teamă de supărarea mea… şi asta să zicem că înţeleg. Dar nu înţeleg de ce n-ai avut încredere în mine.

— Am vrut… am vrut să-ţi spun… la Bruxelles, dar… n-am putut.

— Mi-a explicat Thais că ai vrut să faci rost de bani din cauza sărăciei. Îmi pare şi mie rău că n-am realizat mai curând cât eraţi de sărace. Anthea simţi că se topeşte când auzi câtă bunătate şi înţelegere era în vorbele lui. Se aşteptase să se înfurie şi să pretindă explicaţii cu aroganţa pe care i-o bănuise la început, iar acum. Tot de la Thais am aflat că cele o sută de lire pe care le-ai primit pe

caricaturi v-au permis, întregii familii, să vă descurcaţi mai bine cu întreţinerea, problemă de care tu te ocupai cu atâta devotament. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar ea nu şi le şterse ca să nu facă nicio mişcare. Ce faci, Anthea, plângi? întrebă el după o scurtă tăcere.

— N... nu! îi era imposibil să fie mai convingătoare.

— Anthea, ca să fiu sigur că nu plângi, voi trece Canalul Mânecii. Nu suport să te ştiu nefericită.

La vorbele lui ea suspină adânc şi-şi acoperi faţa cu mâinile, încercând să-şi înăbuşe un hohot de plâns.

— Îmi... îmi pare... atât de rău, se chinuia ea să spună printre lacrimi şi hohote. Se simţi cuprinsă cu afecţiune în braţele lui dar nu-i

putea potoli durerea. N-am vrut. Jur că n-am vrut. N-am crezut că se va întâmpla aşa ceva. Mi-e atât de ruşine că am fost nerecunoscătoare faţă de naşă şi faţă de tine. Nu ştiu cum a fost posibil.

Plângea disperata la pieptul lui, revărsându-şi toată suferinţa acumulata în ultimele două săptămâni.

— Lasă… acum e bine. E totul în regulă, spunea el cu blândeţe, încercând s-o potolească.

Braţele lui protectoare îi dădeau o senzaţie necunoscută până atunci, de încredere şi siguranţă, şi totuşi nu se putea opri din plâns.

— Linişteşte-te. Mai bine să uitam…

— Cum… am putea uita?… Nu putem, hohoti ea din nou, neîmpăcată. Am fost atât de

proastă să râd de dragoste. Şi fiindcă am făcut asta, ai fost nevoit să te căsătoreşti cu mine.

— Draga mea, m-am gândit şi eu la asta şi trebuie să-ţi spun că sunt foarte fericit şi mă consider un norocos că am făcut-o. Gândeşte-te! Dacă nu făceai acel desen, n-am fi fost căsătoriţi şi n-am fi fost acum, aici.

Se apropie şi mai strâns de ea şi buzele lui fierbinţi se lipiră de fruntea, de pleoapele, de obrajii şi de buzele ei în sărutări pătimaşe. Anthea se simţi străbătută de un fior arzător, necunoscut, care-i invada tot trupul înălţând-o pe culmile unui extaz inexplicabil. Era cu siguranţă, dragostea pe care o visase, pe care o aşteptase de atâta vreme. Răspundea instinctiv sărutărilor lui, cu inima bătându-i nebuneşte în pieptul lipit de pieptul lui.

— Iubita mea! Scumpa mea! Draga mea!

— Te iubesc, şopti ea fericită. Te iubesc.

Razele argintii ale lunii se strecurau prin micile ferestre învăluindu-i într-o lumină difuză, feerică.

— Dormi? şopti cu prudenţă Anthea.

— Sunt prea fericit ca să dorm.

— Ar trebui să încerci; ai făcut azi un drum atât de lung.

— O, mica mea comoară! Dacă ai şti ce dor mi-a fost de răsfăţul tău cu care mă terorizai când am fost bolnav, când simţeam că ţii cu adevărat la mine.

— Credeam că... vei fi bucuros... să scapi de dădăceală.

— Dădăceala ta era însoţită de râsul tău cristalin. Nu mi-am închipuit că zilele puteau fi atât de lungi, de triste şi plicticoase fără râsul tău.

— Râdeam… din dragoste.

— De acum vom râde împreună, soţia mea scumpă! Mă voi delecta cu gropiţele din obrajii tai, cu glasul tău melodios pe care nu l-am mai auzit la nicio altă femeie.

— Ştii, mă gândeam… şi-mi era teamă că mă consideri plictisitoare după femeile frumoase şi strălucitoare pe care le-ai cunoscut. Şi le-ai iubit.

Vocea îi tremură uşor când şopti ultimele cuvinte şi nu se putu abţine să nu ofteze adânc.

— Le-am iubit… Hm… Am înţeles, în zilele în care am rămas singur, că n-am iubit-o cu adevărat pe niciuna dintre ele. Am fost atras, sau vrăjit pe moment de multe femei dar n-am râs cu niciuna dintre ele.

— Dar… ai fost atras şi ai vrut să faci dragoste şi cu mine în acea primă seara.

— Da… şi ai avut dreptate să mă respingi. În acel moment nu-ţi ofeream o dragoste reală. Am înţeles asta treptat, în nopţile de la Bruxelles, când am început să simt o altfel de atracţie faţă de tine. Iar în noaptea care a urmat după fuga ta, când am rămas singur şi eram disperat că s-ar fi putut să te pierd, am înţeles că nu mai puteam trăi fără tine. Iar acum că te-am regăsit şi soarta ne-a pus în cale acest pat nemaipomenit de care nu se poate să nu profitam.

O mângâie şi o sărută cu tandreţe strângând-o la piept ca şi cum s-ar fi temut să n-o piardă.

— Sunt fericită… sunt atât de fericită… Şi mă gândesc din nou la caricatura buclucaşă. Vreau să-ţi promit că nu voi mai desena niciodată!

— Nu, nici vorbă, draga mea. Ai un talent deosebit care nu trebuie irosit. Cred că a sosit momentul să-l cultivi luând lecţii de la un artist calificat. Şi pentru asta, cel mai potrivit loc este Italia.

— Italia!

— Draga mea, da. Vom merge cât de curând în Italia. Nu uita că am fost amândoi frustraţi de o lună de miere adevărată, la care avem dreptul. O sărută pe vârful nasului şi continuă. Totdeauna am considerat luna de miere ca fiind o perioadă pentru a face dragoste. Eşti de acord?

— Cum… să nu fiu de acord? murmura ea. Cu tine aş merge oriunde.

Fericit, ducele o sărută pe păr şi pe gropiţele din obraji, apoi continuă:

— Eu te voi învăţa tot ce ştiu despre

dragoste iar un pictor adevărat îţi va da lecţii de pictură. Vei admira capodoperele lui Michelangelo la Florenţa, vom merge la Veneţia sau la Paris. La Luvru sunt câteva tablouri pe care trebuie neapărat să le vezi.

— Este… ameţitor; ca-n poveşti!

— Şi când ne vom întoarce… vom avea cu siguranţă ce face căci este ceva ce lipseşte la reşedinţa Axminster.

— Ce anume? întrebă ea surprinsă.

— O familie cu mulţi copii, dragostea mea. Îi sărută buzele şi o întrebă şoptit:

— Îmi vei dărui nişte fiice la fel de frumoase ca tine?

— …Cu o condiţie, îl tachină ea. Numai dacă tu îmi vei dărui nişte fii tot atât de chipeşi ca tine.

Îl înlănţui cu braţele iar el o acoperi cu

sărutări făcând-o să se abandoneze complet şi din toată inima, simţind în suflet frumuseţea sacră pe care o găsise în muzica, pictura şi poezie. Era fiorul dragostei divine.

Sfârşit